

CHRISTIAN LIFE COMMUNITY

ĐỒNG HÀNH

NEWSLETTER

CONNECTING HEARTS, SHARING JOURNEYS

TABLE OF CONTENTS

<u>Ban Phục Vụ Greeting (Vietnamese)</u>	1
<u>Ban Phục Vụ Greeting (English)</u>	2
<u>Lửa Bằng Hung Phạm, SJ</u>	3
<u>Fire by Hung Phạm, SJ</u>	6
<u>Vùng Tây Nam</u>	9
<u>Galilea</u>	12
<u>Giới thiệu Nhóm Gia Đình Thánh Tâm – Đông Bắc</u>	13
<u>Quo Vadis Group Wichita - Kansas</u>	17
<u>SEED National Summit 2026</u>	21
<u>SEED Source Northeast</u>	24
<u>Echoes of Suffering: A Sunday in Sihanoukville</u>	28
<u>Knowledge + Suffering = Wisdom</u>	31
<u>Hiệp Hành trong Chân - Thiện - Mỹ</u>	35
<u>Sóng Chiên Niệm</u>	38
<u>Nhật ký Mùa Chay 2026</u>	40
<u>Sa Mạc Lòng</u>	42
<u>Hoang Mạc Và Phục Sinh</u>	43
<u>Khi Sa-tan Chờ Thời Cơ (LTTCS H5)</u>	47
<u>"Biến mùa đông thành mùa xuân"</u>	49
<u>Song Bước</u>	52

Anh chị em và các bạn Đồng Hành thân mến.

Khi chuẩn bị cho Bản Tin Đồng Hành (DH-Newsletter) này, chúng ta sắp bước vào tuần ‘Đại Phúc’, thời gian toàn thể giáo hội cử hành phụng vụ Tam-Nhật-Thánh, mọi Kitô hữu dọn lòng để sẵn sàng mừng đại lễ Phục Sinh.

Điểm qua các đề bài trong mục lục của bản tin lần này: Sa Mạc Lòng, Nhật Ký Mùa Chay, Khi Satan Chờ Thời Cơ, Hoang Mạc & Phục Sinh, Biến Đổi, v. v., phần nào cho ta thấy được tinh thần sống và biến đổi tích cực của nhiều cá nhân và nhóm trong mùa Chay Thánh 2026 này. Cũng vậy, hai bài chia sẻ “Knowledge Plus Sufferings” và “Echoes of Suffering” cho ta những chia sẻ về kinh nghiệm sống tinh thần phó thác, hy sinh, chịu đựng đau khổ và sẵn sàng phục vụ. Như thường lệ, lần này anh Vũ Tiến Long lại có bài chia sẻ gợi ý về cách “Sống Chiêm Niệm”. Đặc biệt, bài “Lửa” của cha Tuyên Úy gợi ý suy tư về ngọn lửa yêu mến gia đình Đồng Hành của mỗi thành viên đang trong tình trạng nào?

Tháng 3 là thời gian hoạt động sôi nổi của S.E.E.D Ministry qua các cuối tuần SEED Summit và SEED Source tại các vùng. Ignis-Ministries in CLC liên tục tổ chức một loạt những buổi suy niệm cầu nguyện trên ZOOM trong suốt Mùa Chay. Nhiều khóa tĩnh tâm linh thao được tổ chức trong các vùng. Ngoài ra, còn có nhiều chia sẻ trong các bài giới thiệu về các nhóm. Đặc biệt, sau một thời gian dài tìm hiểu, học hỏi, cầu nguyện và nhận định, một nhóm các bạn trẻ (young adult professionals) đã chính thức tuyên thệ thành một nhóm CLC mới thuộc Đồng Hành Vùng Tây Nam. Toàn thể cộng đoàn hân hoan chào mừng và chúc mừng nhóm Galilea, Arizona.

Vào cuối tháng này, từ ngày 4/30 đến 5/3, một “Mini” Đại Hội Đồng Hành sẽ được tổ chức tại Houston. Cùng với sự hiện diện của cha Tuyên Úy, BPV toàn quốc, BPV các vùng, đại diện các mục vụ và các ban ngành (SEED, MRW, Ignis, Huấn Luyện, LTTCS, v.v.) sẽ có tinh tâm chung, cùng nhau nhìn lại những ân sủng và thách đố trong các sinh hoạt trong năm qua. Đồng thời bàn định các việc cần thực hiện và phương cách tiến hành hầu mọi hoạt động trong cộng đoàn, luôn tiếp tục trong tiến trình trở thành một cộng đoàn tông đồ trong đoàn sủng CLC. Xin cùng hiệp lời cầu nguyện cho Mini-DHĐH gặt hái được nhiều hoa trái trong ân sủng của Chúa.

Thân ái cầu chúc toàn thể cộng đoàn mùa Phục Sinh này được chan chứa niềm vui, hy vọng và ân sủng của Chúa Kitô.

Alleluia!

BAN PHỤC VỤ ĐỒNG HÀNH

Dear Đồng Hành Family and Friends.

As we prepare this issue of the Đồng Hành Newsletter (DH-Newsletter), we are about to enter Holy Week, when the whole Church celebrates the Holy Triduum, and all Christians prepare their hearts for the great feast of Easter.

Looking through the topics in this issue—Desert of the Heart, Lenten Journal, When Satan Waits for the Opportunity, Desert & Resurrection, Transformation, etc.—we can glimpse the spirit of living and positive transformation among many individuals and groups during the 2026 Lenten season. Likewise, the two reflections, “Knowledge Plus Sufferings” and “Echoes of Suffering,” share experiences of spiritual surrender, sacrifice, perseverance in suffering, and readiness to serve. As usual, this time Mr. Vũ Tiến Long also offers a reflection suggesting ways to “Live Contemplatively.” Specifically, the article “Fire” by Father Hung Pham, S.J., invites all of us to reflect on the flame of love for our Đồng Hành family—what is the current state of that flame in each of us?

March has been a vibrant time of activity for the S.E.E.D Ministry, with SEED Summit and SEED Source weekends taking place across different regions. Ignis Ministries in CLC has continuously organized a series of prayer and meditation sessions on Zoom throughout Lent. Many spiritual retreats have also been held in various regions. In addition, there are numerous shared stories in the group introduction articles. Notably, after a long period of learning, reflection, prayer, and discernment, a group of young adult professionals has officially taken vows to form a new CLC group in the Southwest region. The entire community joyfully welcomes and congratulates the Galilea group in Arizona.

At the end of this month, from April 30 to May 3, a “mini” Đồng Hành assembly will be held in Houston with our Ecclesiastical Assistant Fr. Hung Pham, S.J., the national and regional leadership teams, and representatives from different ministries (SEED, MRW, Ignis, Formation, LTTCS, etc.). There will be a shared retreat to reflect on the graces and challenges of the past year. Together, they will also discuss necessary steps and ways of proceeding, so that all community activities may continue our journey toward becoming an apostolic community. Let us unite in prayer that this mini assembly will bear abundant fruit in God’s grace.

Wishing the entire community a blessed Easter season filled with the joy, hope, and grace of the risen Christ.

Alleluia!

ĐỒNG HÀNH LEADERSHIP TEAM

LỬA

By Hung Pham, SJ

*“Thầy đã đến ném lửa vào mặt đất, và Thầy những ước mong phải chi lửa ấy đã bùng lên!”
(Lc 12,49)*

Lửa giữ vai trò không thể thiếu trong đời sống hằng ngày. Việc khám phá và biết sử dụng lửa đánh dấu một bước ngoặt vĩ đại trong tiến trình văn minh nhân loại. Lửa không chỉ giúp chúng ta sinh tồn — chống lại giá lạnh và thú dữ — mà còn giúp trong việc nấu nướng, sưởi ấm, thắp sáng, từ đó làm phong phú và nâng cao đời sống con người.

Từ Á đến Âu, các truyền thống tư tưởng coi lửa là một trong những nguyên tố căn bản cấu thành vũ trụ. Trong linh đạo, lửa biểu trưng cho nguồn năng lực và tiềm năng nội tại, thúc đẩy con người vươn tới “điều hơn nữa”, để rồi trên hành trình ấy, con người được mời gọi hoán cải bản thân, đồng thời trở nên công cụ góp phần biến đổi cộng đồng và môi trường sống. Trong đời sống tôn giáo, lửa thường hiện diện trong các nghi thức phụng tự; hơn thế nữa, lửa còn là biểu tượng của thần linh. Cách riêng, trong Do Thái giáo và Kitô giáo, lửa diễn tả sự hiện diện sống động của Thiên Chúa, đặc biệt là Chúa Thánh Thần.

Càng suy tư và chiêm ngắm về sự kỳ diệu và tinh tế của lửa, chúng ta càng hiểu thêm phần nào về cung cách làm người. Một cách cụ thể, lửa dạy ta biết nhận ra đâu là những khuynh hướng dẫn tới hủy diệt để tránh, và đâu là những chuyển động dẫn đến sự sống để tiếp tục nuôi dưỡng và phát huy. Nhờ vậy, đời sống tâm linh của từng cá nhân và cộng đồng luôn được phát huy và tăng trưởng.

Hương vị đậm đà của những tô phở, nồi cá kho hay rau xào rau trộn mà ta vẫn thường thưởng thức không phải là kết quả của những gì hấp tấp hay vội vã, nhưng là thành quả của một quá trình lao tác của những bàn tay yêu thương kiên nhẫn âm thầm nấu nướng bên LỬA. Lửa kiên trì thanh luyện, loại bỏ những gì không tinh ròng, đồng thời làm dậy lên và hòa quyện những hương vị tiềm ẩn, chế biến ra những thức ăn ngon. Cũng vậy, giá trị và nghệ thuật của những đồ trang sức sắc sảo, quý giá mà chúng ta thường dùng hay khen ngợi không phải tự nhiên mà có. Rạng rỡ của vàng, của bạc đều là hoa trái từ lửa và trong lửa mà ra. Lửa nung nấu. Lửa tinh luyện. Ngay cả ánh sáng và hơi ấm mà ta đón nhận mỗi ngày— đến độ nhiều khi ta không còn để ý — cũng không phải là những gì ngẫu nhiên hay sẵn có. Đó là hoa trái của sự hiến thân âm thầm của sáp nến, của củi, của than, của dầu, đang tiêu hao chính mình trong LỬA để trao ban ánh sáng và hơi ấm cho người khác. Cả đến ánh bình minh cũng là kết quả của một mặt trời đang không ngừng “tự hủy”, tự hy sinh chính mình để trở nên nguồn sống cho cả thế giới.

LỬA

Lửa không chỉ khơi dậy lên hương vị hay làm biến đổi môi trường, mà còn trực tiếp rèn luyện chính con người. Trong Kinh Thánh, LỬA được diễn tả như phương thế qua đó Thiên Chúa kiên nhẫn và âm thầm không ngừng nung nấu và tôi luyện con người trong ơn gọi và sứ mạng của họ.

Như “vàng được thử trong lửa,” Môisen — từ một em bé may mắn thoát khỏi cuộc tàn sát khốc liệt dưới thời Pharaô — được tôi luyện để trở thành một nhà lãnh đạo can trường, không nao núng khi đối diện với quyền lực, để dẫn dắt dân mình đến tự do. Mảnh đất “thánh,” nơi Môisen chứng kiến bụi gai bốc cháy mà không bị thiêu rụi, phải chăng chính tâm hồn ông đang rạo rục bùng cháy ngọn lửa yêu nước, thương dân đang chìm trong cảnh nô lệ? Sau những năm tháng lưu lạc nơi đất khách quê người, ngọn lửa giận dữ của anh thanh niên Môisen hôm nào giờ đã được biến đổi thành LỬA của một Môisen chín chắn, sẵn sàng đưa dân Israel vượt qua Biển đỏ, đi về Đất hứa.

Thế nhưng, tiến trình ấy không hề dễ dàng hay lãng mạn như người ta thường nghĩ. Vàng chỉ có thể tỏa sáng chỉ khi đã đi qua lửa. Cũng giống như Môisen, tính cách và chất lãnh đạo của Phêrô được tôi luyện qua những dòng nước mắt âm thầm trong cô tịch của đêm đen. “Biết được tình ai có đậm đà” chỉ có câu trả lời khi đã qua lửa của trải nghiệm theo thời gian.

Bắt đầu, khi nghe Thầy mình nói về cuộc khổ nạn, chính Phêrô đã mạnh mẽ tuyên bố: “Dù tất cả vấp ngã vì Thầy, thì con đây cũng không bao giờ vấp ngã... con sẽ thí mạng sống con vì Thầy” (x. Mt 26,35; Ga 13,37). Chỉ có LỬA mới minh chứng được thực hư của lời hứa ấy. Cũng trong cái đêm mịt mù ấy, giữa tranh tối tranh sáng của khói sương mờ mờ ảo ảo của đám đông nhẹ dạ, ánh sáng và sức nóng của đồng lửa do “đám thuộc hạ và đầy tớ” đã đốt lên chiếu thẳng vào lòng vào dạ của Phêrô. Những câu hỏi của người đầy tớ gái, ba lần chối Thầy, ánh mắt của Giêsu giúp Phêrô bừng tỉnh và bắt đầu ý thức được là mình không có mạnh mẽ như mình tưởng. Và ông bắt đầu biết khóc — “khóc lóc thảm thiết” (Lc 22,62).

Nếu LỬA của đám “đầy tớ và thuộc hạ” đã thiêu rụi những ảo tưởng, tự mãn và ích kỷ nơi Phêrô, thì LỬA của Đức Giêsu Phục Sinh lại nhóm lên tình yêu chân chính vẫn còn đang âm ỉ trong ông. Bên bếp lửa do chính Đức Giêsu đã nhóm lên, Phêrô ba lần tuyên xưng tình yêu của mình. Giờ đây không còn là một Phêrô hấp tấp, bốc đồng, mà là một Phêrô trầm tĩnh, khiêm tốn, biết mình, biết Chúa hơn. Nhờ đi qua LỬA, Phêrô không còn dựa vào sức riêng, nhưng phó thác hoàn toàn vào tình yêu và lòng thương xót của Thầy: “Thầy biết hết mọi sự, Thầy biết con yêu mến Thầy.” Nhìn nhận mình là tội nhân được yêu thương, cuối cùng, được thêm sức bởi LỬA của Chúa Thánh Thần, Phêrô sẵn sàng ra đi, hiên ngang làm chứng cho cái chết và sự phục sinh của Thầy mình.

LỬA

Cả hai, Môsê và Phêrô, chỉ có thể can đảm dẫn thân vào hành trình tôi luyện đầy gian nan trong LỬA, bởi vì đã có một THIÊN CHÚA đã đi bước trước, âm thầm truyền LỬA là chính NGƯỜI vào tâm hồn các ông. LỬA mà Môsê chứng kiến ở “bụi gai đang bốc cháy” chính là LỬA của Đấng Tự Hữu, Đấng đã “nghe” và đã “thấy” nỗi lầm than của dân Ngài dưới ách nô lệ, mời gọi Môisen trở về cứu dân thoát ách Pharaoh. “Bụi gai bốc cháy” ấy chính là “đất thánh” – biểu lộ của tấm lòng của một Thiên Chúa đầy nhiệt tâm, luôn thao thức, quan tâm và yêu thương dân Người.

Cũng vậy, ngọn LỬA âm ỉ thanh luyện Phêrô không phát xuất từ “xác thịt hay huyết nhục,” nhưng đến từ “Đấng ngự trên trời.” Ngọn lửa khơi lên niềm hy vọng và tình yêu trong một Phêrô đang thất vọng ấy không đến từ bất cứ nguồn nào khác, ngoài chính LỬA của Đức Giêsu. Chính NGƯỜI – như mặt trời – vẫn âm thầm “tự hủy” mình, để thế gian được bừng sáng, được sưởi ấm và được sống.

Câu hỏi gợi ý suy niệm:

- 1.Đâu là “ngọn lửa” đang cháy trong tôi, trong cộng đoàn, trong gia đình Đồng Hành trong lúc này?
- 2.Điều gì trong tôi, trong cộng đoàn, trong Đồng Hành đang được Chúa thanh luyện và đốt cháy?
- 3.Tôi nhận ra những dấu chỉ của sự sống mới nào trong tôi, trong cộng đoàn, trong gia đình Đồng Hành hiện nay?
- 4.Tôi sẽ trả lời Giêsu như thế nào, khi Người hỏi, “con có yêu mến Thầy không?”

FIRE

By Hung Pham, SJ

"I have come to bring fire on the earth, and how I wish it were already kindled."

Luke 12: 49

Fire plays an indispensable role in human life. The discovery and use of fire marked a great turning point in the progress of human civilization. Fire not only helps early humans survive by fending off the cold and fighting against wild animals, but it is also used for cooking, heating, and lighting. In countless ways, FIRE is an enriching and enhancing element of life.

Across Asian and European traditions, fire is regarded as one of the foundational elements that make up the universe. In spirituality, fire symbolizes the innate source of energy that impels human beings to go beyond themselves in the search for "something more," and in that journey, to be transformed, then to become instruments of transformation for others and their community. Nearly every religious tradition incorporates fire into its rituals and worship. Most notably, in Judaism and Christianity, fire symbolizes the presence of God, even of God's very Self, e.g., the burning bush, the Holy Spirit, and the Sacred Heart of Jesus.

Carefully observing the behavior and function of fire can enlighten our own approaches as individuals or as a community. Fire reveals both destructive tendencies, which must be acknowledged, then avoided, and the life-energy, which must be re-ignited and tended so that life may flourish.

Consider the meals we enjoy, whether a fragrant bowl of phở or a hearty bowl of chili. They are not the result of a last-minute quick fix, but of slow, patient cooking, where fire quietly burns away toxins in raw ingredients while drawing out their hidden aromas and flavors. The radiant jewelry we admire and seek after comes with a cost. Gold or silver must undergo a long process of refinement, melted and molded repeatedly into desired shapes. All of this happens in fire and by fire. Even the light and warmth we receive every day, so easily taken for granted, are the result of the steady self-giving of candle wax, firewood, coal, or oil literally being thrown into the fire. In fact, sunlight is the fruit of the sun's constantly burning, its continual self-offering.

Fire not only brings flavors in cooking or shapes precious metals, but also serves as a powerful symbol for human formation and transformation. In the Bible, fire is how God patiently and quietly labors to kindle the fire of desires and passion within the hearts of God's chosen people, inspiring and sending them on various missions and ministries.

FIRE

Like "gold tested in fire," Moses, a child spared from Pharaoh's brutal massacre, was shaped into a courageous and persevering leader unafraid to confront oppressive authority and successfully led the Israelites out of slavery. The "holy ground" where Moses witnessed the burning bush revealed a soul aflame with passion for the liberation of his people. After years of wandering in a foreign land, the young, reckless Moses, once filled with rage, was transformed by the Divine Fire into a wise and experienced leader ready to lead the Israelites across the Red Sea.

Such a transformation is never as easy nor romantic as we imagine. It often unfolds through hardships, disappointments, and painful self-discovery. As in the case of Moses, Peter's journey mirrors this truth. His passionate desire to follow Jesus was honed through a series of betrayals and failures. All done through the presence of fire.

At the Last Supper, Peter boldly declared his commitment to Jesus, promising, "Even though I must die with you, I will never deny you" (Mt 26:35; John 13: 37). Yet, less than a day later, under the dim light of a dying fire lit by "servants and subordinates," Peter denies Jesus three times. Indeed, it was FIRE that cut through the heart of Peter, exposing the hollowness of his self-confidence. Under the faint light of his own withering soul, Peter realized that he was not as strong as he had previously thought himself. Furthermore, meeting Jesus' gaze as HE was led away finally broke him, shattering any illusions he had about himself and his own strength. Stepping out, Peter "wept bitterly" (Luke 22:62).

If the FIRE of the "servants and subordinates" revealed and burned away Peter's arrogance and self-centeredness, then the FIRE of the Risen Jesus rekindled the true love that remained smoldering within him. Sitting beside the fire prepared by Jesus himself, Peter declared his love three times, not from bravado, but from a deep knowledge of who he was, "Lord, you know everything, you know I love you." Identifying himself as a loved sinner, Peter was transformed and empowered by the FIRE (again) of the Holy Spirit to bear witness to the death and resurrection of his Master.

The transformation of both Moses and Peter was possible only because God had first rekindled a fire in their hearts. Moses was drawn into the fire of the "burning bush," the FIRE of the "I AM WHO I AM," the God who had "heard" and "seen" the misery of the people, then called and sent Moses to deliver them. Peter was inflamed by the FIRE kindled by the very hands of the Risen Christ Himself. Ultimately, GOD is like the sun, unceasingly and passionately ablaze, igniting the hearts of Moses and Peter with the everlasting fire of Divine Love, then sending them forth to set the world on fire.

FIRE

Questions for Individual Reflection

1. Where is my fire, my zeal for life at the moment? Where is the fire of your community?
2. What parts of my life have been burned away, to be purified during this Lenten Season?
3. What sparks of life have I seen in myself, in my family, in my community?
4. If Jesus were to come and ask, "Do you love me?" How would you respond?

VÙNG TÂY NAM

Hai hoạt động nổi bật của ĐHTN trong những tháng đầu của một năm là mini họp mặt vùng và mừng Tết.

Mini HMTV là khi leadership của vùng và những người mình hay gọi là concerned citizens họp lại một cuối tuần để nhìn lại và chuẩn bị cho năm tới.

Năm nay, vùng Tây Nam sẽ bầu lại ban phục vụ mới, nên trong những ngày này, ban huấn luyện giúp cho mọi người đi sâu hơn vào những nhu cầu cần thiết để phát triển cộng đoàn trong những năm sắp tới. Gần 30 người làm việc trong một không gian thoải mái, nhẹ nhàng thay vì những buổi thuyết trình nặng nề về lý thuyết. Cuối cùng, vùng có được một ban bầu cử và hầu hết những người hiện diện cảm thấy ít sợ hơn khi được đề cử cho một chức vụ gì và sẵn sàng để cho Chúa làm việc.

Để cộng đoàn mừng Tết, mình thường đi mượn hoặc mượn một hội trường có đủ chỗ cho 100-150 người. Nhưng năm nay có một điều khá bất ngờ.

Sau 3 năm giúp cho Đại hội Thánh Mẫu của giáo phận Orange tại nhà thờ chính tòa Chúa Kitô mà nhiều người biết qua cái tên nhà thờ Kiếng, giáo phận đã tỏ lòng biết ơn, cảm phục và cho ĐHTN dùng cơ sở này để mừng Tết. Điều đặc biệt là trong thánh lễ đầu năm này, các em nhóm Galilea, một nhóm trẻ được thành lập cách đây 2 năm, đã đứng lên trước cộng đoàn và Thánh Thể, xác tín mình là một nhóm ĐHTN CLC.

Cộng đoàn có một ngày mừng Tết thật vui và ý nghĩa.

VÙNG TÂY NAM

2026

VÙNG TÂY NAM

Nhóm Galilea

"Follow me, and I will make you fishers of men"

"Being part of Nhóm Galilea since the beginning of 2024 has been the kind of community I always hoped to find.

After graduating, it can be difficult to find a sense of belonging outside of school, but Nhóm Galilea became a place where I was able to reconnect with my faith and feel supported during some of the most challenging years of my life. Through our gatherings, prayers, and conversations, we have reminded one another that life may not necessarily get easier, but we do not walk through it alone. Taking our vows to become part of the CLC over the past few weeks was especially meaningful as it brought us closer together and deepened our commitment to both our faith and one another. Nhóm Galilea has truly become a place we can call home, and our recent reflections on life's changes reminded us that even through hardships and uncertainty, we continue this journey together in faith and community."

-Mayvera

GIỚI THIỆU NHÓM GIA ĐÌNH THÁNH TÂM – ĐÔNG BẮC

Kính chào quý anh chị,

Em là Q.Mai, xin đại diện nhóm Gia Đình Thánh Tâm – Đông Bắc chia sẻ đôi nét về sinh hoạt của nhóm đến với quý anh chị trong cộng đoàn Đồng Hành.

Hiện nay nhóm chúng em có khoảng 15 thành viên đang sinh hoạt thường xuyên, gồm các gia đình: anh chị Đức/Thy, Thanh/Nữ, Quý/Dung, Dũng/Thủy, Minh/Tuyết, Quách/Văn. Các chị độc thân như chị Uyên, Mai, Phương. Mỗi người mang một hoàn cảnh và hành trình riêng, nhưng tất cả đều được nối kết với nhau trong cùng một ước mong là cùng nhau tìm kiếm Chúa, lớn lên trong đời sống đức tin và nâng đỡ nhau trên hành trình phục vụ.

Nhóm họp vào tuần thứ hai của mỗi tháng. Trong những buổi sinh hoạt này, chúng em cùng cầu nguyện, đọc kinh và chia sẻ Lời Chúa, thường dựa trên đoạn Tin Mừng của Chúa Nhật. Qua đó, mỗi thành viên có cơ hội chia sẻ những kinh nghiệm gặp gỡ Chúa trong đời sống hằng ngày, trong gia đình, trong công việc cũng như trong các mục vụ phục vụ của mình. Những giờ gặp gỡ đơn sơ nhưng sâu sắc này giúp các thành viên được nâng đỡ, khích lệ và cùng nhau trưởng thành hơn trong đời sống thiêng liêng.

Trước khi bước vào giờ sinh hoạt nhóm, chúng em thường cùng nhau tham gia một hoạt động bác ái nhỏ, đó là chuẩn bị bánh mì sandwich cho những người vô gia cư, do anh chị Quý/Dung phụ trách. Công việc đơn sơ này cũng là dịp để các em nhỏ học cách sống tinh thần bác ái và chia sẻ với những người kém may mắn hơn trong xã hội.

Trong các buổi họp nhóm, khi người lớn sinh hoạt và chia sẻ, các em teenagers cũng tham gia cùng buổi họp nhưng theo hai “track” sinh hoạt riêng phù hợp với lứa tuổi của mình. Điều này giúp các em có cơ hội học hỏi và chia sẻ đời sống đức tin, đồng thời vẫn gắn bó với sinh hoạt chung của gia đình.

Dù một số thành viên đã chuyển đến sinh sống tại các tiểu bang khác như Georgia, Texas và Virginia, nhóm vẫn duy trì sự hiệp thông bằng cách mở Zoom trong các buổi họp nhóm, để các anh chị ở xa vẫn có thể cùng tham dự và chia sẻ với cộng đoàn.

Từ những em nhỏ lớn lên trong nhóm Gia Đình Thánh Tâm, một nhóm Young Adults cũng đã được hình thành. Nhóm này đã sinh hoạt với nhau trong vai năm qua và hiện nay có khoảng bốn em đang tích cực tham gia SEED Ministry (SEED Leaders). Các em cũng từng có những buổi họp riêng hằng tháng để nâng đỡ nhau trong đời sống đức tin. Tuy nhiên, trong thời gian gần đây, các buổi họp này tạm ngưng một thời gian do các em có nhiều bận rộn trong việc học và công việc.

GIỚI THIỆU NHÓM GIA ĐÌNH THÁNH TÂM – ĐÔNG BẮC

Ngoài sinh hoạt chung của nhóm, các thành viên cũng tích cực tham gia nhiều mục vụ khác nhau trong Giáo Hội, như thăm viếng tù nhân, phục vụ trong chương trình Xây Nhà Tình Thương, MRW coordinator, Seed Ministry (Parent Organizer), cũng như tham gia LTTCS. Bên cạnh đó, nhiều thành viên trong nhóm cũng là giáo lý viên tích cực của giáo xứ, đã phục vụ nhiều năm trong việc dạy Giáo Lý và gần nhất là Thieu Nhi Thánh Thể, đồng hành với giới trẻ trong hành trình đức tin.

Trong, nhóm cũng tích cực tham gia và tổ chức nhiều hoạt động thiêng liêng:

Tổ chức khóa tĩnh tâm 3 hoặc 5 ngày cho các thành viên GDTT.

Tổ chức khóa tĩnh tâm 3 ngày cho SEED Retreat.

Tổ chức khóa tĩnh tâm 3 ngày cho các em Young Adults.

Tổ chức khóa tĩnh tâm 3-5 ngày mở rộng cho anh chị em trong các giáo xứ lân cận.

To chức tĩnh tâm một ngày trong Mùa Chay hoặc Mùa Vọng cho con đoàn.

Bên cạnh những sinh hoạt thiêng liêng, nhóm cũng có những dịp gặp gỡ huynh đệ để gắn kết tình thân, như mừng Lễ Tạ Ơn, Giáng Sinh và Tết Nguyên Đán. Ngoài ra, nhóm cũng tổ chức mỗi năm một lần a weekend for Ladies Day dành cho các chị em và Gentlemen Day dành cho các anh, như một thời gian nghỉ ngơi, thư giãn và tái tạo năng lượng sau những bận rộn của đời sống gia đình và phục vụ.

Trải qua hơn 25 năm hình thành và sinh hoạt, Gia Đình Thánh Tâm – Đông Bắc là một hành trình của nhiều thế hệ cùng bước đi trong đức tin. Từ những ngày đầu tiên cho đến hôm nay, Chúa vẫn tiếp tục dẫn dắt và nuôi dưỡng cộng đoàn nhỏ bé này qua từng con người, từng gia đình và qua những việc phục vụ âm thầm nhưng đầy ý nghĩa.

Nhìn lại chặng đường đã qua, chúng em chỉ biết tạ ơn Thiên Chúa vì tất cả những hồng ân Ngài đã ban. Nguyện xin Thánh Tâm Chúa Giêsu luôn tiếp tục chúc lành và dẫn dắt Gia Đình Thánh Tâm – Đông Bắc, để mỗi thành viên luôn biết sống trong tình yêu của Chúa và trở nên những chứng nhân nhỏ bé mang tình yêu và lòng thương xót của Ngài đến với mọi người xung quanh.

Xin chân thành giới thiệu nhóm Gia Đình Thánh Tâm – Đông Bắc đến với quý anh chị Đồng Hành.

GIỚI THIỆU NHÓM GIA ĐÌNH THÁNH TÂM – ĐÔNG BẮC

Các thành viên Nhóm Gia Đình Thánh Tâm – Đông Bắc. Trải qua hơn 25 năm hình thành, nhóm tiếp tục đồng hành với nhau trong đời sống đức tin, phục vụ Giáo Hội và trở nên chứng nhân nhỏ bé của tình yêu Chúa giữa đời thường.

GIỚI THIỆU NHÓM GIA ĐÌNH THÁNH TÂM – ĐÔNG BẮC

QUO VADIS GROUP WICHITA, KANSAS

Since 2010, a small but devoted group in Wichita, Kansas, has gathered in faith, friendship, and shared spiritual commitment. The group was formed by a couple with a pioneering spirit who moved from Massachusetts to Wichita in 2009. Inspired to build a faith-sharing community in their new home, the group was officially established in 2010 within Đồng Hành Trung Tây. Today, it consists of 11 members who have journeyed together for more than a decade, growing not only as individuals in their relationship with Christ but also as companions who support one another through prayer, reflection, and service. Most members of the group are permanent members of the Christian Life Community (CLC).

The group meets once a month, creating a space where members can share the fruits of their personal prayer and spiritual experiences. These gatherings are simple yet meaningful. Each person reflects on how God has been present in their lives over the past month—moments of consolation, challenges of faith, and ways the Lord has guided them in daily life. Through attentive listening and respectful sharing, the members encourage one another to continue deepening their relationship with Christ.

A defining feature of the group is the diversity of vocations among its members. While united in faith, each person serves the Church and community in different ways. Some members contribute their voices to the Vietnamese choir at St. Anthony Church, helping lead worship through sacred music. Others serve as Eucharistic Ministers, assisting in the distribution of Holy Communion during Mass and to the homebound, by bringing the Eucharist to those who cannot attend Sunday Mass. Several members dedicate time as religious educators, helping guide younger generations in learning the teachings and traditions of the Catholic faith. Others extend their service beyond the church walls by volunteering at the Lord's Diner, helping provide meals and compassion to those in need. Through these varied forms of service, the members live out their faith in practical and meaningful ways.

The spiritual life of the group is rooted in Ignatian spirituality. Each member commits to the daily Examen, a prayerful reflection that helps them review the day with gratitude and awareness of God's presence, God's goodness, and providence. This practice encourages awareness, humility, and a deeper understanding of how God works through ordinary moments. By regularly practicing the Examen, members grow in their ability to discern God's invitations in their daily lives.

In addition to their monthly meetings and daily prayer, the group also participates in a silent retreat once each year. These retreats provide an opportunity to step away from the busyness of everyday life and spend extended time in prayer, reflection, and silence. In the quiet, members can listen more attentively to God's voice and renew their spiritual commitment. The retreat experience often strengthens both personal faith and the shared bond among the group members.

QUO VADIS GROUP WICHITA, KANSAS

Over the years, this Christian Life Community group has become more than just a monthly gathering—it has become a spiritual family. Through prayer, service, and companionship, the members support one another through life's joys and challenges. Their long-standing commitment to faith, reflection, and community demonstrates how a small group of believers can nurture a deep and enduring relationship with Christ while serving the broader community with love and humility.

Now, more than fifteen years since its beginning, the group continues to walk together in faith, trusting that God will keep guiding their journey and inspiring them to live out the Gospel in their daily lives.

From left to right (ladies): Xuân Loan, Thu Thủy, Đoàn Chi, Trâm, Hồng Vân, Tố Loan
From left to right (gentlemen): Thế Tường, Tấn Lương, Thiên Ân, Kim Tuyến, Thanh Phong

QUO VADIS GROUP WICHITA, KANSAS

Kể từ năm 2010, một nhóm nhỏ nhưng rất nhiệt thành tại Wichita, Kansas đã quy tụ bên nhau trong đức tin, tình bằng hữu và sự dẫn thân chung vào đời sống thiêng liêng. Nhóm được hình thành nhờ tinh thần tiên phong của một cặp vợ chồng đã chuyển từ Massachusetts đến Wichita vào năm 2009. Với niềm cảm hứng xây dựng một cộng đoàn chia sẻ đức tin ngay tại nơi ở mới, nhóm đã chính thức thành lập vào năm 2010, trực thuộc phong trào Đồng Hành Trung Tây. Ngày nay, nhóm gồm 11 thành viên đã cùng nhau đồng hành suốt hơn một thập kỷ; các thành viên không chỉ phát triển về phương diện cá nhân trong mối tương quan với Đức Kitô, mà còn trở thành những người bạn đồng hành luôn nâng đỡ lẫn nhau qua lời cầu nguyện, suy ngẫm và tinh thần phục vụ. Đa số các thành viên trong nhóm đều là thành viên chính thức của Cộng Đồng Hành CLC.

Nhóm họp mặt mỗi tháng một lần, tạo nên một bầu khí thân mật để các thành viên có thể chia sẻ những hoa trái từ đời sống cầu nguyện cá nhân cũng như những trải nghiệm thiêng liêng của mình. Những buổi họp mặt này tuy đơn sơ nhưng lại vô cùng ý nghĩa. Mỗi người dành thời gian suy ngẫm về sự hiện diện của Thiên Chúa trong cuộc sống của mình suốt tháng qua—từ những khoảnh khắc được an ủi, những thử thách trong đức tin, cho đến những cách thức mà Chúa đã dẫn dắt mỗi người giữa đời sống thường nhật. Qua sự lắng nghe chân thành và tinh thần chia sẻ đầy tôn trọng, các thành viên cùng khích lệ nhau để mỗi người ngày càng đào sâu hơn vào mối tương quan của mình với Đức Kitô.

Một nét đặc trưng nổi bật của nhóm chính là sự đa dạng về ơn gọi nơi các thành viên. Dù cùng hiệp nhất trong đức tin, nhưng mỗi người lại phục vụ Giáo Hội và cộng đoàn theo những cách thức khác nhau. Một số thành viên góp lời ca tiếng hát trong ca đoàn tại Nhà thờ Thánh Antôn, góp phần giúp cộng đoàn nâng tâm hồn trong cử hành phụng vụ qua những bản thánh ca linh thiêng. Những người khác lại đảm nhận vai trò Thừa Tác Viên Thánh Thể, giúp trao Mình Thánh Chúa trong các Thánh Lễ, cũng như thực hiện sứ vụ thăm viếng và mang Mình Thánh Chúa đến tận nhà cho những người ca niên hoặc đau yếu không thể tham dự Thánh Lễ Chúa Nhật tại nhà thờ. Một vài thành viên dành thời gian dạy giáo lý, giúp hướng dẫn thế hệ trẻ tìm hiểu về giáo huấn và truyền thống phong phú của đức tin Công giáo. Số khác lại mở rộng phạm vi phục vụ vượt ra ngoài khuôn viên nhà thờ, bằng cách tình nguyện tại tổ chức "Lord's Diner"—nơi họ chung tay chuẩn bị bữa ăn và trao gửi tình thương đến những người đang gặp khó khăn, thiếu thốn. Chính qua những hình thức phục vụ đa dạng này, các thành viên đã hiện thực hóa đức tin của mình một cách đầy thiết thực và ý nghĩa.

Đời sống tâm linh của nhóm được đặt nền tảng vững chắc trên linh đạo I-Nhã. Mỗi thành viên đều cam kết thực hành "Examen" (Phút Hồi Tâm) mỗi ngày - một phương pháp cầu nguyện và suy niệm giúp mọi người nhìn lại một ngày sống qua với lòng tri ân, cùng với sự nhận thức sâu sắc về sự hiện diện, lòng nhân hậu và sự quan phòng đầy yêu thương của Thiên Chúa. Việc thực hành này giúp nuôi dưỡng sự tỉnh thức, lòng khiêm nhường, cũng như mang lại sự thấu hiểu sâu sắc hơn về cách Thiên

QUO VADIS GROUP WICHITA, KANSAS

Chúa đang âm thầm hành động và hiện diện ngay trong những khoảnh khắc đời thường nhất. Nhờ thường xuyên thực hành Phút Hồi Tâm, các thành viên ngày càng phát triển khả năng nhận ra những lời mời gọi của Thiên Chúa trong đời sống thường nhật của mình.

Bên cạnh các buổi họp mặt hàng tháng và việc cầu nguyện mỗi ngày, nhóm còn tham gia một kỳ tĩnh tâm thình lặng mỗi năm một lần. Những kỳ tĩnh tâm này mang lại cơ hội để các thành viên tạm gác lại sự bận rộn của đời sống thường nhật, dành trọn thời gian cho việc cầu nguyện, suy niệm và thình lặng. Giữa bầu không gian tĩnh lặng ấy, các thành viên có thể lắng nghe tiếng Chúa một cách chăm chú hơn và làm mới lại cam kết thiêng liêng của mình. Trải nghiệm tĩnh tâm thường giúp củng cố cả đức tin cá nhân lẫn mối dây liên kết chung giữa các thành viên trong nhóm.

Qua năm tháng, nhóm Quo va dis đã trở thành một điều gì đó vượt xa hơn một buổi họp mặt hàng tháng đơn thuần - nó đã trở thành một gia đình thiêng liêng. Thông qua việc cầu nguyện, phục vụ và đồng hành, các thành viên cùng nâng đỡ nhau, chia sẻ những niềm vui cũng như giúp nhau vượt qua những thử thách trong cuộc sống. Sự cam kết bền bỉ của nhóm đối với đức tin, việc suy niệm và đời sống cộng đoàn đã minh chứng cho thấy một nhóm nhỏ các tín hữu có thể vun đắp mối tương quan sâu sắc và bền vững với Đức Kitô như thế nào, đồng thời phục vụ cộng đoàn rộng lớn hơn bằng tình yêu thương và sự khiêm nhường.

Giờ đây, sau hơn mười lăm năm kể từ ngày thành lập, nhóm vẫn tiếp tục cùng nhau bước đi trong đức tin, với niềm tin vững chắc rằng Thiên Chúa sẽ tiếp tục dẫn dắt hành trình của họ và thôi thúc họ sống trọn vẹn Tin Mừng ngay trong đời sống thường nhật của họ.

SEED NATIONAL SUMMIT 2026

Entering a new year, SEED Ministry is running at full speed. In January, we hosted our 5th SEED Summit in Fort Worth, TX. Summit is a national gathering that takes place every three years. The Summit brings together leaders, organizers, and community members representing every center and region of the ministry for the weekend of communal discernment, prayer, and fellowship.

In addition to our sharing and discussions, we also held the national election, in which Thanh Tu Nguyen was re-elected as SEED National Chair for her second term. We are also excited to welcome Lien-Dai Cao as a new secretary of SEED Ministry.

Below is a reflection from Chi Joanne, a SEED Arizona Organizer:

Walking away from the January SEED summit, I was in total awe of the community this ministry has cultivated. Having recently graduated from the Kellogg MBA program, I have a deep appreciation for high-caliber leadership and the 'soft skills' that define world-class mentors. From that perspective, I can say with confidence: the caliber of leaders emerging from this group is truly fantastic.

What sets this organization apart is the unique environment of psychological safety they've established. I was amazed at how natural and safe it felt to share personal experiences and engage in deep reflection. They have mastered the art of creating a 'brave space' where vulnerability leads to profound growth—a level of authentic connection that many modern leaders strive for, but few truly achieve.

However, the most profound impact of the SEED Ministry experience has been on the transformation of our family. The SEED Retreats have become a way for us to re-ground ourselves in our faith throughout the entire year. We take the graces we've received and apply them to our everyday lives. It has been extremely influential in our children's formation; they don't just see these leaders as authority figures, but as mentors they are genuinely excited to follow.

Most importantly, this shared journey has bonded us even closer as a family within our faith. Knowing that our children are being shaped by such positive, high-caliber influences gives me immense gratitude. This ministry isn't just supporting spiritual growth for today; it is helping us build a lasting legacy of faith and leadership for the next generation.

SEED NATIONAL SUMMIT 2026

SEED NATIONAL SUMMIT 2026

SEED SOURCE MIDWEST & SOUTHWEST

SEED SOURCE | NORTHEAST

On March 6-8, SEED Source Northeast was hosted in the Boston area for the first time. This weekend of retreat leader formation and training was joyful, inspiring, prayerful, and even included a lobster dinner! There were 25 attendees, including 6 new leaders and 2 new organizers - some who have been involved with SEED for many years, and some who are learning about DH CLC / SEED for the first time.

The national SEED Source Core team has been working since October to discern and develop the program, and the fruits were clear as the weekend came together. Attendees explored topics such as what comes together to create SEED Retreat, how to practice Imago Dialogue and Servant Leadership, and how and why Ignatian Spirituality is at the core of SEED. Throughout the weekend, the SEED NE community grew bigger and dove deeper as the Holy Spirit moved in beautiful ways.

At the end is a reflection from one of the attendees:

SEED SOURCE | NORTHEAST

SEED SOURCE | NORTHEAST

Attendee reflection: God-breathed: “Here I Am, Lord.”

That aforementioned verse keeps returning to me when I think about last weekend. It was my first SEED event, ever. If I had to distill the entire experience into one moment, it would be from the first review of graces on our first night together.

But before we dive into that review of graces, I think it’s important to notice the small moments that led to it. The seeds that were planted, if you will. The story begins a few weeks prior in another church basement at a confirmation retreat at St. Bernadette’s in Randolph, MA. I noticed something small but striking: every journal for the class of ’26 confirmation candidates had their names hand-lettered. When I asked who had written them, the answer was simple and soft amongst the volunteers: “Me.” That someone was the one and only Thao-Vy, our SEED Northeast regional coordinator. The interaction was brief, almost comically so. One question about the journals. One answer. Then, at the very end of the retreat, another question: “Have you heard of SEED?” “No... what’s that?”

A few weeks later, and a FaceTime later, I found myself at my first SEED gathering, this training.

During the first review of graces, we were invited to sit quietly and reflect. As the room settled into silence, everyone dispersed into different pockets of the basement. A god-breathed voice began to fill the room. As we began the review of graces and reflected on the story of Samuel, a hymn from my childhood surfaced in my mind. This hymn was the communion hymn Here I Am, Lord. It was one I remembered from my days in school. I felt the urge to write the words down.

But as I did, my pen began to stop working. Slowly fading away as I attempted to write the first few verses down, entirely fading away at “I will keep your people in my heart.” You can see me attempt to restore life to my pen at the top of my paper, but I have no luck. I even take my pen apart and see that the ink is full.

At first it seemed trivial, almost annoying. Still, the hymn would not leave my mind, so I tried the pen again. Nothing. Eventually, I closed my eyes and, in a moment that felt both simple and strangely serious, I made a small deal with God: if I picked up the pen again and it worked, I would take it as a sign.

Not long after, we would spend ten minutes in silence.

I picked up the pen again.

This time it worked.

SEED SOURCE | NORTHEAST

“Here I am, Lord.”

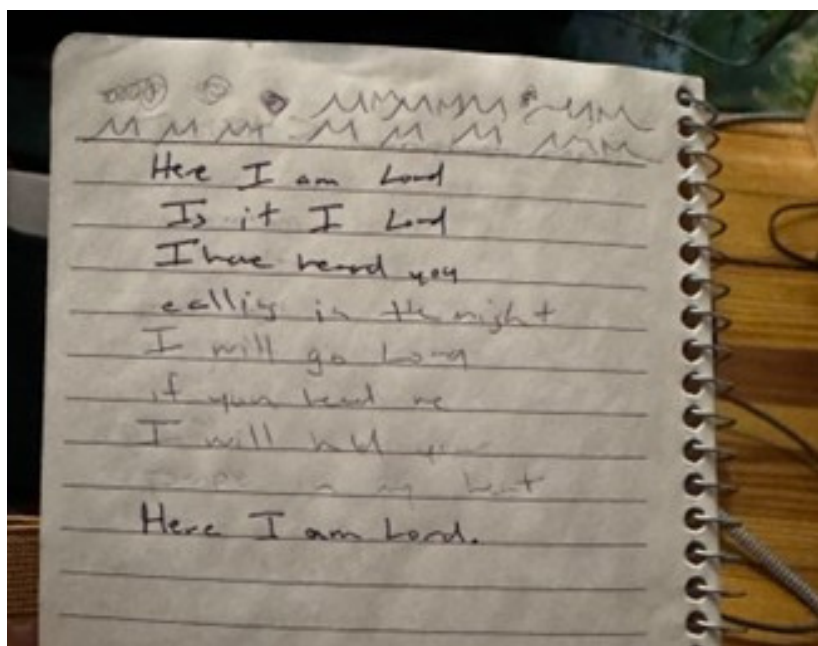
Something about that moment shifted something within me. I finished writing the words, but I felt compelled to do something. I found myself drawn upstairs to the church, toward the tabernacle. As I walked, my heart began to race, not from any anxiety, but from the unmistakable sense that I was exactly where I was meant to be that weekend.

The story of Samuel came to mind again. A young boy learning to recognize the voice of God calling in the night. Sometimes it arrives quietly: through a recollection of a hymn remembered from childhood, someone reading a bible passage, a moment in silence, or even a pen that suddenly begins to write again.

Looking back, the whole weekend felt like that, small moments that, together, felt unmistakably God-breathed. Strangers from Arizona, Pennsylvania, Virginia, and across Massachusetts gathered together, united in one.

Like the mustard seed in the Gospel, these beginnings may seem small. But when we begin to recognize God’s voice, the only real response is the one Samuel offered, one that finally made its way onto paper:

“Here I am, Lord.”

Thank you to everyone who made last weekend possible. You are the real MVPs.

ECHOES OF SUFFERING: A SUNDAY IN SIHANOUKVILLE

By: Thu Tam (aka T. T.) Hoang

Maryknoll Lay Missioner currently serving in Cambodia

It was one of the usual hot Sunday afternoons in Sihanoukville, but the heat that day seemed especially harsh, as if echoing the suffering I was about to witness. As I was preparing for choir practice and the 5 pm mass, I received a text from a Dominican Sister with whom I work at St. Michael's Catholic Church, the only Catholic church in Sihanoukville. She told me that there were a lot of people sleeping inside the church. Sister was there to set up the church, getting it ready for adoration, mass, and choir practice. I was surprised—just fifteen minutes earlier, I had passed through the church and seen nothing out of the ordinary.

When I rushed back, I found many young men lying on the cold floor, seeking refuge. My heart ached at the sight. I had to ask them to step outside so that choir practice could begin, but I felt a deep sadness as I watched them quietly gather their belongings and wait outside, tired and uncertain.

After Mass, I learned more about them. They were ten young men, aged between 19 and 31, all from Indonesia. Over a simple meal of fried rice and eggs at a small Indonesian restaurant outside the church gate, they shared their stories. Each one was a tale of betrayal and hardship. Recruited with promises of good jobs in Cambodia, they instead found themselves forced into scam operations. Their documents were confiscated, and they became trapped, enduring both physical and emotional abuse. One young man showed me an open gash on his head, crusted with dried blood. Most looked malnourished and weary. Only one had a small amount of money; the rest had none and were not paid for their labor. They were all hungry and exhausted, and I felt a wave of helplessness and sorrow as I paid for their dinner, wishing I could do more.

They told me that a ride to the Indonesian embassy in Phnom Penh had been arranged for them, but as the night wore on and rain poured down, their hope faded. At 11:30 pm, one of the young men texted me to say their ride had not arrived. My heart broke as I read his message, knowing I had no good answer. They were not allowed inside the church buildings due to government warnings about housing undocumented foreigners—the risk of expulsion loomed over anyone who tried to help. So, as the rain hammered the city, these young men huddled under several gazebos in the church yard, exposed to the elements and uncertainty.

By morning, they were even more drained. Wanting to keep them safe, I discreetly brought them to a coffee shop to wait. Taking the bus was impossible, as they had no documents, but with the help of a friend, I arranged a small van to take us all to Phnom Penh. We waited more than five hours in that coffee shop, tense every time someone in uniform appeared. My nerves were raw, haunted by the thought that if the authorities noticed, these men could be detained or worse. But by God's grace, we made it out.

ECHOES OF SUFFERING: A SUNDAY IN SIHANOUKVILLE

Our final challenge was the slow traffic in Phnom Penh. I prayed silently, feeling the weight of their suffering and my own powerlessness, surrendering the outcome to God. Miraculously, we arrived at the embassy with just ten minutes to spare. Someone from the embassy came out and ushered all ten young men inside. As the doors closed behind them, I finally let out the breath I had been holding and whispered a prayer of gratitude, yet I carried the sorrow of their ordeal with me.

This experience was just one among many in recent months. As Cambodia has begun raiding scamming facilities in so-called “hot areas” following mounting international pressure, thousands of people—many of whom are actually victims of trafficking—have been left wandering the streets with no passport, no money, and no shelter. The term “forced scammer victims” is one I learned only recently, but the faces behind the label are now unforgettable to me. Most of these individuals were lured into online scam centers across Southeast Asia by promises of better-paying jobs, only to find themselves trapped in exploitation and misery.

It is heartbreaking to see the human toll of this crisis up close. In the past few months, I have tried to help a young man from Uganda, another from Sierra Leone, and now ten Indonesians. Just this week, ten more people from Ecuador appeared at the church, desperate and afraid. The challenge is relentless—every day brings new faces, new stories of pain and loss. There are thousands sleeping in the streets outside their embassies, clinging to hope that they might find a way home. The only shelter in Cambodia that helps trafficked victims is overwhelmed and no longer able to take anyone in. Other shelters are paralyzed by fear of government raids and expulsions. The authorities have announced their intent to eliminate all scam operations by the end of April, but this push is forcing a mass exodus, turning a crackdown into a humanitarian crisis. These traumatized survivors are left to fend for themselves, abandoned by both the Cambodian government and, in some cases, their own governments.

As I witness their suffering, I am overwhelmed by grief and helplessness. Each encounter leaves a scar on my heart, reminding me that behind the headlines are real people—frightened, traumatized, hungry, and longing for dignity and mercy. Their pain lingers with me, fueling a sorrow I cannot fully express. All I can do is offer what little comfort I have, pray, and remember the call to serve the most vulnerable—to be a source of hope and refuge when it is needed most.

‘Amen, I say to you, whatever you did for one of these least brothers of mine, you did for me.’

(Matthew 25:40)

ECHOES OF SUFFERING: A SUNDAY IN SIHANOUKVILLE

KNOWLEDGE + SUFFERING = WISDOM

A Personal Reflection Through the Journey of Bone Marrow Cancer

There are truths in life that we can learn from books, teachers, or study. There are other truths that can only be learned through experience. And then there are truths that can only be learned through suffering—truths that do not come cheaply, truths that leave marks on the soul. Over these past months, as I have walked through the valley of bone marrow cancer, I have come to understand something I once only knew in theory: **knowledge plus suffering becomes wisdom.**

This reflection is not about glorifying pain or pretending that suffering is somehow pleasant. It is about recognizing that suffering, when held in God's hands, becomes a teacher. It becomes a refining fire. It becomes a doorway into a deeper understanding of God, of ourselves, and of what truly matters.

1. Knowledge: What We Think We Understand

Before my diagnosis, I had knowledge. I knew the right words to say about faith, trust, and surrender. I knew the Scriptures that speak of God's presence in trials. I knew the theological truth that suffering is part of the human condition and that God can bring good out of it.

But knowledge alone is like reading a map of a country you have never visited. You can describe the terrain, but you have never walked it. You can point out the mountains, but you have never climbed them. You can talk about the valleys, but you have never felt their shadows.

When I first heard the words *multiple myeloma*—bone marrow cancer—my knowledge suddenly felt small. The ground shifted beneath me. The future I had assumed was mine suddenly became uncertain. The body I had trusted suddenly felt fragile. The life I had built suddenly felt vulnerable.

Knowledge is important. But knowledge alone cannot steady you when the doctor looks you in the eye and says, "You have cancer." Knowledge alone cannot carry you through nights of fear, pain, and unanswered questions. Knowledge alone cannot teach you how to breathe when your world collapses.

Knowledge is the seed. Suffering is the soil. Wisdom is what grows when the seed is buried and broken open.

2. Suffering: The Teacher No One Wants, but Everyone Needs

Suffering came to me not as a visitor but as a companion. It came through the diagnosis, through the treatments, through the compression fractures in my spine that brought pain I could hardly describe. Pain that made even the smallest movements feel impossible. Pain that humbled me, slowed me, and forced me to confront my own limits.

KNOWLEDGE + SUFFERING = WISDOM

There were days when I could not stand without help. Days when I could not lift more than a few pounds. Days when I felt trapped inside a body that no longer obeyed me. Days when I wondered if I would ever feel normal again.

Suffering stripped away illusions I didn't know I had:

- the illusion that I was in control
- the illusion that strength comes from self-reliance
- the illusion that life is predictable
- the illusion that faith means immunity from hardship

Suffering is a harsh teacher, but it is an honest one. It does not flatter. It does not lie. It does not negotiate. It reveals what is real.

And in that revelation, something unexpected happens: **suffering becomes sacred**.

Not because the pain is good, but because God meets us there. Not because the suffering is holy, but because God enters it with us. Not because we enjoy it, but because it transforms us.

Suffering is the place where knowledge becomes lived truth. It is the place where faith becomes dependence. It is the place where prayer becomes breath. It is the place where God becomes not an idea, but a presence.

3. Wisdom: What Only the Brokenhearted Can Learn

Wisdom is not simply knowing more. Wisdom is knowing differently. Wisdom is knowing deeply. Wisdom is knowing with the heart as well as the mind.

Wisdom is what happens when suffering is allowed to speak—and when we are willing to listen.

Through this journey, wisdom has come to me in ways I never expected.

Wisdom about God

I have learned that God is not only the God of miracles but the God of endurance. Not only the God of healing but the God who sits with us in the waiting. Not only the God of power but the God of presence.

I used to think of God as the One who rescues us from the fire. Now I know Him as the One who stands with us in the fire.

KNOWLEDGE + SUFFERING = WISDOM

Wisdom about myself

I have learned that I am more fragile than I thought—and more resilient than I imagined. I have learned that strength is not the absence of weakness but the courage to keep going. I have learned that vulnerability is not failure but the doorway to grace.

Wisdom about others

I have learned that compassion grows in the soil of shared suffering. I have learned that people carry invisible burdens, and kindness matters more than we know. I have learned that community is not optional—it is essential.

Wisdom about life

I have learned that time is precious. That small joys are not small. That gratitude is a lifeline. That love is the only thing that lasts.

This is wisdom that no book could have taught me. This is wisdom that only suffering could reveal. This is wisdom that has changed me.

4. The Equation That Changes Everything

When we put knowledge and suffering together, something holy happens. Knowledge gives us language. Suffering gives us depth. Wisdom gives us meaning.

Knowledge + Suffering = Wisdom is not a formula—it is a transformation.

It is the transformation of the mind, the heart, and the soul. It is the transformation that turns fear into faith, pain into purpose, and loss into insight. It is the transformation that allows us to say, “This suffering has shaped me, but it has not destroyed me. It has wounded me, but it has also deepened me. It has broken me open, but it has also opened me to God.”

Wisdom is not the absence of suffering. Wisdom is the fruit that grows from suffering surrendered to God.

5. The Cross and the Wisdom of Christ

In many ways, my journey has brought me closer to the mystery of the cross. Jesus Himself learned through suffering—not because He needed to be taught, but because He chose to enter our human experience fully.

The cross is the place where divine knowledge meets human suffering. The resurrection is the place where suffering becomes wisdom, and wisdom becomes life.

KNOWLEDGE + SUFFERING = WISDOM

My suffering has not been redemptive in the way Christ's was. But it has been transformative. It has allowed me to understand, in a small way, the path He walked. It has allowed me to see that God does His greatest work in the dark. It has allowed me to trust that resurrection follows every cross.

6. What I Carry Forward

As I continue this journey—through treatments, through recovery, through uncertainty—I carry with me the wisdom that suffering has taught me. I carry the knowledge that God is faithful. I carry the understanding that life is fragile and precious. I carry the conviction that love is stronger than fear. And I carry the hope that my suffering, offered to God, can become a source of compassion, strength, and encouragement for others.

If knowledge is the beginning, and suffering is the refining, then wisdom is the gift. A gift I did not ask for, but one I now treasure.

Conclusion: The Wisdom That Endures

My journey with bone marrow cancer has taught me many things, but above all, it has taught me this: **wisdom is born when knowledge is tested by suffering and held by grace.**

Wisdom is not simply knowing more—it is knowing God more deeply. It is knowing ourselves more honestly. It is knowing life more gratefully. It is knowing love more fully.

If suffering has entered your life, do not rush past it. Do not numb it. Do not fear it. Let it speak. Let it teach. Let it open you to the God who walks with you.

Because when knowledge meets suffering, wisdom is born. And wisdom—true, God-given wisdom is one of the most precious gifts we can receive.

Kim-Ngon Nguyen

HIỆP HÀNH TRONG CHÂN THIÊN-MỸ

"Ngọt ngào tốt đẹp lắm thay, anh em được sống vui vầy bên nhau," (Thánh Vịnh 133:1)

Ba ngày cuối tuần giữa tháng 12, trong cái lạnh cắt da của mùa đông, nhóm chị em Gia Đình Thánh Tâm vùng Đông Bắc đã trải qua một chuyến đi "Ladies' Day" đầy ý nghĩa. Đây là dịp mà những bà mẹ bận rộn quanh năm được tạm gác lại trách nhiệm nơi mái ấm, cùng nhau đi xa để nghỉ ngơi và nạp lại năng lượng để trở về với hành trình mỗi người đang theo.

Gặp gỡ và biến đổi

Chúng tôi khởi hành không chỉ với đầy lương thực trên xe, mà còn nhiều nỗi niềm riêng trong lòng, trong đó có cả những lo lắng nho nhỏ của các bà mẹ khi họ vắng nhà. Riêng tôi, đây là thời điểm tôi có những lo âu và căng thẳng. Một trong những căng thẳng đó là những xung khắc trong các mối quan hệ, khiến tôi cảm thấy mệt mỏi và chên vênh. Như chiếc máy tính bị lỗi phần mềm, cần được "reset" để tiếp tục hoạt động. Trên đường đi, tôi nghĩ thôi thì gác lại mọi thứ để nạp lại năng lượng nhờ việc thư giãn tinh thần và nghỉ ngơi thể chất. Chỉ mong đợi nhỏ bé như vậy, thế nhưng, chuyến đi không chỉ là sự nghỉ ngơi, mà thật sự là những cuộc gặp gỡ Chúa rất lạ lùng, Ngài không chỉ nạp lại năng lượng cho tôi, mà còn thay đổi nhân sinh quan của tôi theo cách tôi không hề nghĩ đến.

Sự gặp gỡ Thiên Chúa không phải qua những phép lạ to lớn hay những trải nghiệm siêu nhiên, mà qua những điều đơn giản nhất: bữa ăn được nấu với tình yêu thương, những giờ kinh chung, lời cầu nguyện chung, những cuộc trò chuyện thâm tình và thông cảm, những trò chơi rất trẻ con, thậm chí cả việc lên kế hoạch cùng nhau trước khi lên đường. Đứng giữa gian bếp ấm cúng, nơi ai nấy thoãn thoắt đôi tay để chuẩn bị bữa ăn chung, miệng thì không ngớt những trận cười, tôi nhớ lại những lần cùng làm việc với các chị, và tự hỏi: điều gì kết nối chúng tôi, điều gì khiến cho những con người với rất nhiều điểm khác biệt này lại có thể hài hòa nhịp nhàng và "vì nhau" nhiều đến thế? Chắc là không phải vì chúng tôi "hợp ý" nhau, có cùng sở thích, cùng sự quan tâm, hay vì có cùng tư duy làm việc, hoặc giống nhau về nhân sinh quan, bởi tôi nhận thấy chúng tôi rất khác nhau. Khác về tính cách, quan điểm, khuynh hướng và cả kinh nghiệm thiêng liêng... Mỗi người đều bộc lộ cá tính độc đáo của mình, nhưng lại luôn cùng nhau "đi đến cùng" khi làm chung một việc. Nhìn ngắm các chị trong ba ngày rất gần nhau, tôi

HIỆP HÀNH TRONG CHÂN THIỆN-MỸ

khám phá ra điểm chung giữa tất cả chúng tôi, điều kết nối chúng tôi để chúng tôi có thể “đi đến cùng” với nhau, chính là sự “xin vâng” trước lời mời gọi hiệp hành từ Chúa. Hiệp hành không phải là khái niệm mới; đó chính là cách Chúa đã làm việc từ ban đầu. Ngài không tạo dựng thế giới rồi bỏ mặc, mà tiếp tục hành động qua con người. Như lời Thánh Phaolô: "Chúng ta là những cộng sự của Thiên Chúa" (1 Cor 3,9). Chúa không cần chúng ta, nhưng Ngài muốn chúng ta cùng làm việc với Ngài. Qua Chúa, mọi người không chỉ làm việc cùng nhau, mà là yêu thương nhau qua việc làm. Thông điệp hiệp hành Chúa nói với tôi qua mọi sinh hoạt trong ba ngày ấy: Khi dạo biển tôi nhận ra hệ sinh thái vận hành như một hành trình chung, không con sóng nào đi một mình, không một hạt cát nào lẻ loi; lúc chúng tôi vui chơi, chúng tôi như trở nên một trong những trận cười và niềm vui bất tận; và trong phục vụ, mọi người luôn quan sát và điều chỉnh nhịp bước của mình và nâng đỡ nhau để cả nhóm luôn đi cùng nhịp và cùng nhau! Ba ngày hiệp hành này chỉ là duyên cớ để tôi có dịp nhìn lại 2 năm cùng đi với Gia Đình Thánh Tâm, chính là hiệp hành.

Cái đẹp của sự hiệp hành trong khác biệt nơi Gia Đình Thánh Tâm giúp tôi nhận ra rằng hiệp hành thật sự không phải là sự thỏa hiệp hay nhân nhượng lẫn nhau, mà là sự chết đi của "cái tôi" để "chúng ta" có thể sống. Đây chính là yếu tố cần thiết và sâu xa nhất: sự buông bỏ ego cá nhân để đón nhận một thực tại lớn hơn. Như lời Chúa Giêsu: "Ai muốn cứu mạng sống mình thì sẽ mất, còn ai liều mất mạng sống mình vì Ta, thì sẽ được cứu" (Lc 9,24). Trong hiệp hành, chúng ta phải "chết" đi những ý muốn riêng, những kế hoạch cá nhân, những cách nhìn hạn hẹp để “sống lại” trong một tầm nhìn chung, một tình yêu chung, một sứ mệnh chung.

Tôi ngưỡng mộ Chúa vì nét “Chân-Thiện-Mỹ” của Ngài tỏ lộ qua mọi thụ tạo Ngài làm nên với muôn màu muôn vẻ, dù khác nhau nhưng khi đứng cạnh nhau, chúng tạo ra một bức tranh mới lung linh, như những tia sáng khác màu qua lăng kính tạo nên ánh sáng hoàn hảo, hay như một bình gốm sứ nghệ thuật được ghép nối bởi muôn mảnh sành khác màu. Hiệp hành thật sự là sự hòa quyện của Chân-Thiện-Mỹ trong tình yêu thương của Chúa. Chân (Veritas) đòi hỏi chúng ta sống trong sự thật về sự phụ thuộc lẫn nhau, nhận ra mình không thể làm gì một mình và Chúa cần chúng ta cộng tác để thực hiện kế hoạch của Ngài. Thiện (Bonum) hướng chúng ta về sự tốt lành chung, không vì lợi ích cá nhân mà để cùng nhau tham dự vào sự tốt lành vô hạn của Chúa. Mỹ (Pulchrum) là vẻ đẹp tự nhiên phát sinh khi mọi người cùng nhịp với Chúa, tạo nên vẻ đẹp thiêng liêng của sự hài hòa. Đây là vẻ đẹp của trật tự thiêng liêng, nơi mọi thứ đều ở đúng vị trí và phục vụ đúng mục đích. Như Thánh Augustino mô tả: "Vẻ đẹp là sự hài hòa của các bộ phận". Đây chính là lý do tại sao hiệp hành không chỉ là phương pháp mà còn là con đường để chúng ta "nắm giữ" Chúa qua cách chúng ta "vì nhau", cũng là lý do tại sao tôi bị thu hút từ ngày đầu tiếp xúc với các thành viên Gia Đình Thánh Tâm và quyết định tham gia nhóm.

HIỆP HÀNH TRONG CHÂN THIỆN-MỸ

Tôi nhận ra Gia đình Thánh Tâm của mình chính là một mô hình hiệp hành đẹp, nơi mỗi người là một nhạc cụ có âm sắc riêng, nhưng chọn ở lại cùng nhau để làm nên một bản nhạc dưới sự chỉ huy của nhạc trưởng Giêsu, tạo nên vẻ đẹp mà không nhạc cụ nào có thể tạo ra một mình. Dù con đường đạt đến độ phản chiếu trọn vẹn Chân-Thiện-Mỹ của Chúa nơi tôi và mọi người còn xa, tôi thấy tràn đầy niềm hy vọng khi nghe và cảm nhận được Chúa đang làm việc qua chúng tôi ra sao.

Nhìn lại, tôi thấy những căng thẳng trong tương quan tôi đang có, xuất phát từ việc cái tôi của tôi chiếm nhiều chỗ trong hành trình chung, và tôi như 1 nhạc cụ muốn chiếm hết sàn diễn của bản giao hưởng mà Chúa làm chủ. Hành trình của tôi vấp vả vì tôi không thật sự hiệp hành với Chúa. Ngày cuối của chuyến đi, tôi không chỉ được nạp lại năng lượng tích cực từ thức ăn ngon, cảnh đẹp, những trận cười nghiêng ngả trong các trò chơi nhóm, những giây phút lắng đọng khi ngồi tâm tình với nhau, mà tôi còn được Chúa nhấn nút "reset" để lập trình lại nhận thức của tôi về sự đồng hành.

Tiếp tục hiệp hành

Chuyến đi đã kết thúc, nhưng cuộc sống hiệp hành với Chúa vẫn tiếp tục. Ba ngày ấy chỉ là "khóa học cơ bản" về hiệp hành cho tôi. Hành trang trở về từ chuyến đi của tôi mang theo hoa trái và mục tiêu nỗ lực trong hiệp hành với Chúa và với tha nhân. Quan trọng hơn, tôi học được rằng hiệp hành không phải là điều chỉ dành cho những dịp đặc biệt, mà mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút đều là cơ hội để hiệp hành với Chúa và với nhau.

Lạy Chúa Giêsu, Đấng đã mời gọi chúng con hiệp hành cùng Ngài, xin cảm tạ Chúa vì cuộc gặp gỡ bất ngờ, nơi Chúa dạy con cách sống cùng nhịp với Ngài, cách buông bỏ ý muốn riêng để đón nhận ý muốn của Chúa. Xin biến đổi con từng ngày, để tâm hồn chúng con ngày càng hòa hợp với tâm hồn Chúa. Xin cho con biết rằng hiệp hành với Chúa không phải là gánh nặng mà là niềm vui, không phải là ràng buộc mà là tự do thật sự. Amen.

Sophie Phuong, GDTT – DHDB

SỐNG CHIÊM NIỆM

Karl Rahner, thần học gia dòng Tên, viết rằng thời nay chúng ta mau chóng đi đến giai đoạn mà một người hoặc phải là một người thần bí (mystic) hoặc là một người không tin.

Khi viết như thế, cha Rahner không muốn định nghĩa người thần bí là người được Chúa ban cho các thị kiến hay những kinh nghiệm xuất thần, nhưng ngài muốn nói đến những người thực sự có kinh nghiệm nội tâm sâu sắc về Thiên Chúa, những người đã thực sự cảm nghiệm Thiên Chúa trong đời sống đức tin, chứ không chỉ tin theo thói quen hay theo tục lệ.

Xưa kia cha ông chúng ta sống rất đạo đức, tận tụy giữ đạo, đọc kinh siêng năng. Nhưng cách giữ đạo đó sẽ không đủ để giúp chúng ta sống trong xã hội vô thần, trong thế giới lạc đạo và tôn thờ cá nhân ngày hôm nay. Có nhiều người có đức tin nhưng không sống đức tin đó, nghĩa là tin Chúa nhưng không có mối liên hệ riêng tư với Chúa, người đó có thể gặp một "bụi gai bốc cháy" nhưng lại không thấy Chúa trong đó. Thiên Chúa vắng mặt trong ý thức thông thường của họ.

Sống đức tin, sống một cộng đoàn tâm linh thực ra đòi hỏi nhiều hơn là chỉ biết cầu nguyện, suy niệm và chia sẻ trong nhóm; không chỉ nói về Chúa, mà còn cần có một mối liên hệ cá nhân và thực sự với Chúa. Theo cha Rahner, ở một thời điểm nào đó chúng ta phải trở nên một người sống thần bí. Thánh Gioan viết: "Mầm sống của Thiên Chúa ở trong chúng ta" (1 Gn 3:9), theo đó chúng ta đã được Chúa đặt để trong lòng hạt giống của đời sống thần bí. Tự bản chất chúng ta đã được Thiên Chúa ban cho một đời sống thần bí.

Thánh I-Nhã dùng bài cầu nguyện Chiêm Niệm Để Lớn Lên Trong Tình Yêu ở cuối Linh Thao giúp chúng ta sống thần bí bằng chiêm niệm để tìm thấy Chúa trong mọi sự.

Thế nào là chiêm niệm? Cha Walter Burghardt, S.J. định nghĩa chiêm niệm là dành **một cái nhìn lâu dài, đầy yêu thương vào một điều gì đó** - a long, loving look at the real." Khi tôi nhìn một điều gì đó, một thực tại nào đó, một cách lâu dài với lòng yêu thương, tôi chiêm ngưỡng nó. Tôi không phân tích, không diễn tả hoặc định nghĩa nó, nhưng tôi trở nên một với nó. Tôi không nhìn nó ở bên ngoài, nhưng tôi bước vào bên trong nó.

"Một điều gì đó, một thực tại nào đó" có thể là một đứa trẻ, một cảnh thiên nhiên hùng vĩ, một bữa ăn ngon, một nụ cười hoặc ngay cả một sự bực bội, một nghịch cảnh đau lòng. Khi chiêm ngưỡng điều đó với "đầy yêu thương", tôi gặp Chúa. Thánh I-Nhã không mời chúng ta chiêm niệm để thêm hiểu biết, mà để yêu mến tìm thấy Chúa trong mọi sự.

SỐNG CHIÊM NIỆM

Để kết luận, chúng ta nói tới chiều kích thần bí và giúp nhau ý thức điều này không phải vì muốn làm cho nó trở thành một cái "mốt thời trang" nhưng là để cùng nhau ý thức và sống cái nhận thức này.

Chúng ta đang là những "mystics" rồi khi sống trong sự hiện diện của Chúa, chỉ cần áp dụng thực tế vào cách chúng ta nhìn nhau, đối xử với nhau, và phục vụ nhau. Khi chúng ta sống với nhau trên phương diện tự nhiên mà thôi chúng ta nhìn nhau như bất cứ một người bạn nào "ngoài kia", nhưng khi sống với nhau với chiều kích "thần bí" chúng ta gặp nhau trong tâm linh như "soul to soul", chúng ta nhìn nhau với cặp mắt của Thiên Chúa và nói với nhau bằng tiếng nói của Thiên Chúa.

VŨ TIẾN LONG

NHẬT KÝ MÙA CHAY 2026

Khi con được Chúa ngắm nhìn và ôm lấy con

Chúa ơi, Mùa Chay năm nay con bắt đầu trong lòng với những cơn sóng. Có lúc yêu thương dâng lên đầy ắp, con cảm thấy mình dịu dàng và bình an lạ thường. Nhưng rồi chỉ một thoáng, nỗi lo, sợ hãi, buồn phiền và cả những vết thương cũ lại ùa về, làm tim con như thắt lại. Con nhận ra mình yếu đuối biết bao. Và cũng nhận ra: con cần Chúa hơn bao giờ hết!

Chúa nhẹ nhàng nhắc nhở con trong Tin Mừng theo Thánh Matthêu: “Khi cầu nguyện, hãy vào phòng, đóng cửa lại...”

Con hiểu căn phòng ấy chính là trái tim con. Cánh cửa cần đóng lại là những bận tâm, những lo âu, những suy nghĩ quay cuồng không dứt. Khi con khép lại tất cả, Chúa lại mời con mở toang cánh cửa lòng mình ra cho Ngài. Và trong không gian tĩnh lặng ấy, con đã cảm nhận một luồng ánh sáng của lòng thương xót Chúa bao phủ con. Con như nghe Chúa thì thầm “Con đừng sợ. Ta ở đây!” Chỉ thế thôi. Nhưng đủ để con an tâm và vững lòng. Trong ánh sáng ấy, con thấy rõ mọi sự mong manh của kiếp người.

Chúa ơi, gần đây con lo lắng nhiều vì người thân yêu của con đang đau bệnh. Những triệu chứng ấy giống với căn bệnh trầm kha con đang mang. Nỗi sợ ấy như chiếc bóng cũ rình rập muốn nuốt chửng lấy con. Nhưng khi con chìm sâu trong cầu nguyện, điều xảy ra không phải là những suy tư cao siêu mà là một ánh nhìn đầy trìu mến và một vòng tay đầy yêu thương. Con cảm nhận mình đang được ôm, được vuốt ve, được kéo sát vào Trái Tim Chúa để con có thể nghe được nhịp đập đầy yêu thương ấy, một nhịp đập của Đấng không bao giờ rời bỏ con! Ánh mắt của Ngài nhìn con thật dịu dàng, với lòng cảm thông và tràn đầy yêu thương!

Ở đó, con cảm nếm được một sự bình an sâu thẳm. Con hiểu lời Thánh Vịnh: “Hãy nếm thử và hãy nhìn coi cho biết Chúa thiện hảo nhường bao. Con chợt nhận ra: Chúa không mời con cầu nguyện vì Ngài cần con. Ngài mời con vì Ngài yêu con. Ngài muốn con cảm nhận tình yêu ấy, muốn con ở lại trong Trái Tim Ngài. Rồi con thì thầm: “Xin cho con được ở lại và nghỉ ngơi trong trái tim đầy yêu thương của Chúa.” Chúa không những tặng ban cho con những an ủi thiêng liêng ngọt ngào mà Ngài còn dạy con sống điều ấy giữa đời thường.

Khi con ý thức mình đang được Chúa nhìn bằng ánh mắt yêu thương, con trở nên khác. Con học dừng lại để hỏi Chúa trước khi nói: Lời này có làm đẹp lòng Chúa không? Có gieo bình an và yêu thương cho người khác không? Bao lần lời nhắc nhở âm thầm của Chúa đã cứu con khỏi cám dỗ muốn chứng tỏ bản thân, nhất là khi con phục vụ trong giáo xứ, khi con muốn làm điều tốt nhưng lại dễ lẫn vào đó cái tôi của mình. Và Chúa cho con thấy một sự thật khiến con lặng người: Điều con dính bén nhất không phải tiền bạc hay vật chất, mà là “ý của con”, cái tôi nhỏ bé nhưng bám thật chặt. Chúa hỏi con trong tinh lặng: “Con có đủ tự do để buông ý mình không? Ngay cả khi Ta lấy đi điều con yêu quý nhất?”

NHẬT KÝ MÙA CHAY 2026

Hai tuần qua, con tham dự hai đám tang của hai người đàn ông còn rất trẻ, chỉ một cú té nhẹ... rồi hấp hối và ra đi. Quả thật, đời người mong manh như cỏ, chỉ một cơn gió thoảng cũng đủ làm một bông hoa biến mất. Con nhìn chồng mình, cảm nhận những cái nắm tay ấm áp, những cái ôm hôn nồng nàn, và chợt thấy mọi điều thật mong manh. Anh là món quà Chúa ban nhưng nếu một ngày Chúa gọi anh về thì sao? Mùa Chay trở thành lời nhắc nhở sâu sắc cho con: Đời sống con người chóng qua, chỉ có tình yêu là tồn tại. Và Chúa dạy con đừng trì hoãn yêu thương, hãy nói lời dịu dàng hôm nay, hãy trân quý khoảnh khắc này, bởi vì sống giây phút hiện tại chính là nơi con gặp gỡ Chúa. Giờ đây con hiểu rằng cầu nguyện liên lỉ không phải là đọc kinh không ngừng, nhưng là sống với ý thức rằng Chúa đang nhìn con từng giây, từng phút bằng ánh mắt đầy yêu thương và trù mến.

Sáng sớm tinh sương, con say mê hôn hoan mở toang cánh cửa tâm hồn để được ở lại an toàn trong trái tim Hiền Mẫu của Chúa. Khi màn đêm buông xuống, con lại mở lòng cho ánh sáng của Ngài soi lại ngày sống. Trong ánh sáng ấy, con thấy rõ những yếu đuối của mình, những cảm xúc chưa được thanh luyện, những lời nói vội vàng, những phản ứng thiếu yêu thương. Nhưng con không còn sợ nhìn vào chúng, vì con biết mình đang được Chúa nhìn bằng cặp mắt của lòng thương xót. Và Chúa dạy con điều quan trọng nhất: Con chỉ cần dính bén vào một điều duy nhất, đó là chính Chúa. Tất cả những thứ khác, kể cả những người con yêu thương nhất, đều là quà tặng đẹp và quý! Nhưng chỉ mình Chúa mới là cùng đích, là suối nguồn bình an và hạnh phúc bất tận.

Chúa ơi, xin cho mỗi ngày khi con thức dậy đều nhớ rằng: con đang được Ngài yêu, không phải vì con xứng đáng, nhưng vì Ngài là Tình Yêu. Giữa những mong manh, bất định của kiếp người, xin cho con không sống trong sợ hãi, nhưng sống trong niềm tin yêu phó thác. Xin cho đời con, dù đầy giới hạn, trở nên như ngọn lửa nhỏ bé luôn cháy sáng trong Trái Tim yêu thương của Chúa. Amen.

Ngọc Dung

Nhóm GĐTT, Vùng ĐB

SA MẠC LÒNG

Có những ngày lòng chợt bơ vơ
Gọi trong tim nỗi buồn lặng lẽ
Khóc âm thầm chẳng hiểu vì đâu
Hay sa mạc Chúa đang gọi con

Tâm hỏi lòng chuyện gì vậy nhỉ
Một áng mây lặng lẽ bay qua
Mây vừa đến vẽ hình trong gió
Rồi tan đi như giấc mơ xa

Con nhường Chúa một góc rất nhỏ
Một khoảng lặng để Chúa bước vào
Nghe lời gọi dịu dàng thân thiết
“Con yêu dấu, Cha vẫn chờ con.”

Tâm chợt hiểu à thì ra thế
Chúa muốn gần chạm đến đời con
Sa mạc trống tay Cha nắm lấy
Dắt con đi giữa gió bình yên

Con vào sa mạc tìm Ngài
Trong thinh lặng nghe lời Cha gọi
“Con yêu dấu, đừng sợ chi nữa
Cha ở đây, ở mãi cùng con.”

Dù sa mạc nắng chiều hay gió
Tim con đây vẫn giữ bình an
Vì con biết trong từng hơi thở
Cha dắt con qua hết sa mạc đời.

Lại từ đâu con trông cậy Chúa
Buông lo âu để lòng nhẹ tênh
Như trẻ nhỏ tựa vào lòng Cha
Nghe nhịp tim yêu thương dịu hiền

Sa mạc ấy không còn hoang vắng
Cha với con cùng bước song hành
Giữa yếu đuối con học trung tín
Giữa lặng thinh con gặp bình an

Mùa chay thánh đâu là mất mát
Tim con giờ tràn ngập tình yêu
Để từ đó mỗi ngày con sống
Bình an thôi dù nắng hay chiều

Cơn mưa ấy bây giờ đã tạnh
Hơi đất bốc nhẹ hóa thành mây
Con nhìn lên bầu trời trong sáng
Thấy nụ cười của Chúa đâu đây

Cha khẽ bảo: “Con ơi mít ướt”
Nhõng nhẽo rồi, thôi cầu nguyện đi
Đừng để Cha phải quệt con mãi
Cha không mệt, con mệt mà thôi.

Con vào sa mạc tìm Ngài
Trong thinh lặng nghe lời Cha gọi
“Con yêu dấu, đừng sợ chi nữa
Cha ở đây, ở mãi cùng con.”

Dù sa mạc nắng chiều hay gió
Tim con đây vẫn sáng niềm tin
Vì con biết trong từng bước nhỏ
Cha dắt con qua hết sa mạc đời.

Những giọt lệ không còn hoang phí
Nắng lên rồi xóa hết buồn xưa
Trong sa mạc con tìm được Chúa
Và lòng con nở nụ bình an.

HOANG MẠC VÀ PHỤC SINH

Chiều nay, một cơn mưa hiếm hoi rơi xuống vùng Phoenix của hoang mạc Arizona. Những hạt mưa nhẹ nhưng bền bỉ chạm vào mặt đất khô cằn, như một lời thì thầm dịu dàng của Thiên Chúa dành cho vùng đất vốn quen với nắng gió. Trong bầu không khí tĩnh lặng của tuần thứ Ba Mùa Chay, lòng người cũng chùng xuống. Mưa rơi trên những bụi xương rồng, trên sỏi đá vô tri, trên những con đường quen thuộc và rơi vào những ký ức của một nhóm nhỏ đã từng đi qua một chặng đường không dễ dàng.

Cách đây vài năm, nhóm Đồng Hành Nazareth, sau khi thành lập được gần một phần tư thế kỷ, đi qua khá nhiều thăng trầm, đã trải qua một khủng hoảng nhỏ kéo dài cả gần 2 năm. Có những hiểu lầm, những khác biệt, những cái tôi và cả những vết thương vô hình đã khiến lòng người xa nhau. Một số nhóm viên không muốn đi họp nhóm nữa. Nhóm được gợi ý làm nhận định cộng đoàn xem có nên chia làm hai nhóm không. Không ai thực sự muốn chia rẽ, nhưng đôi khi chính những thao thức thiêng liêng sâu xa lại làm cho con người dễ tổn thương hơn. Nhìn lại trong quãng thời gian đó tâm hồn mỗi nhóm viên đã đi trong hoang địa khô khan, lạc hướng, và đầy câu hỏi, hoài nghi.

Nhưng như cơn mưa đang rơi chiều nay, ơn Chúa đến âm thầm. Trong hai ngày huấn luyện đầu năm 2025, với sự giúp đỡ và hướng dẫn của anh chị Trung Dung, nhóm được mời gọi quay trở lại với điều cốt lõi: nhìn lại Đoàn Sủng CLC, Ba Cột Trụ CLC, Linh Đạo Y Nhã, và căn tính của người Linh Thao... Không phải là để tranh luận xem ai đúng ai sai, ai thắng ai thua, mà là học cách đồng hành với Chúa và với nhau. Những buổi cầu nguyện chung, những giờ lắng nghe, những chia sẻ chân thành đã giúp từng nhóm viên nhận ra rằng: đằng sau mỗi khác biệt là những khao khát sâu xa ao ước lớn lên trong đời sống thiêng liêng.

HOANG MẠC VÀ PHỤC SINH

Một năm đã trôi qua, từ những khắc khoải ấy, đời sống nhóm bắt đầu thay đổi. Cầu nguyện trở nên sâu hơn, những cuộc gặp gỡ trở nên chân thật hơn, và việc đóng góp tinh thần, thời gian, tài năng, cũng như vật chất cho các mục vụ cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Từng chút từng chút một, những vết nứt được hàn gắn. Nhóm không trở lại như trước kia, nhưng trở về với một sức sống mới: trưởng thành hơn, khiêm tốn hơn và biết trân quý nhau hơn.

Nhóm chào đón thêm một thành viên mới. Những thành viên cũ với tâm tình đổi mới mang theo những câu chuyện mới, những thao thức mới. Và trong cái tiến trình chậm mà chắc ấy, các nhóm viên dần dần hiểu nhau hơn. Không phải bằng những lời giải thích dài dòng, mà bằng sự hiện diện, bằng việc cùng cầu nguyện, cùng lắng nghe, cùng bước đi. Những hiểu lầm, những khác biệt, những cái tôi, nếu còn, cũng không quan trọng nữa. Quan trọng là mỗi nhóm viên biết cố gắng đặt mình vào hoàn cảnh của người để thấu cảm, để cảm thông, để tha thứ, để mài bớt cái tôi nhỏ xuống và vun đắp tình yêu nhóm và yêu Chúa lớn lên.

HOANG MẠC VÀ PHỤC SINH

Nhìn lại hành trình theo Chúa của mình, nhóm nghiệm ra những bài học quý giá:

1. Thiên Chúa đã quy tụ chúng tôi và uốn nắn chúng tôi trở nên những con người mềm mại hơn, yêu thương hơn.
2. Mỗi lần gặp khủng hoảng hay dậm chân tại chỗ, nhóm cần dừng lại để xét lại căn tính của một nhóm Đồng Hành là gì để suy xét những gì cần chỉnh sửa để sống căn tính đó sâu đậm hơn.
3. Một nhóm ĐH sẽ đi qua nhiều chu kỳ lên xuống. Nhóm cần sự trợ giúp của Ban Huấn Luyện để giúp nhóm vượt qua những khó khăn đó. Sự hiện diện của một người bạn đường nhóm rất hữu ích để giúp anh chị em trong nhóm đối diện với những vấn đề trong tinh thần lắng nghe và nhận định.

Chiều mưa trên hoang mạc nhắc nhở ta rằng đất khô vẫn có thể nảy mầm khi có nước. Và một cộng đoàn nhỏ, nếu biết quay về với nguồn mạch của Chúa, cũng có thể được hồi sinh. Mùa Chay luôn là thời gian của hoán cải – không chỉ cho từng cá nhân, mà cho cả một nhóm người đang già đi trong thân xác, nhưng vẫn ao ước học được cách cùng đi với nhau những bước chân sỏi dài, để có thể băng qua những vùng đất đầy gai xương rồng một cách kiên định hơn.

HOANG MẠC VÀ PHỤC SINH

Mưa vẫn rơi nhẹ ngoài kia. Trên vùng đất tưởng như khô cằn nhất, Thiên Chúa vẫn đang âm thầm gieo sự sống. Và có lẽ, trong hoang mạc của mỗi tâm hồn, Ngài cũng đang làm điều tương tự, để chuẩn bị chúng ta cho sự Phục Sinh cùng Ngài.

Vũ Kim Anh & Hoàng Tố Linh
Nhóm Nazareth - Arizona, Vùng Tây Nam

PS: Xin chia sẻ hình của nhóm Nazareth khi đi tĩnh tâm năm rồi và hai ba năm trước. Trong hình có một số anh chị em từ các nơi đến hoang mạc để cùng được nở hoa...

KHI SA-TAN CHỜ THỜI CƠ (LTTCS H5)

Hôm nay con ở lại với đoạn Tin Mừng về Đức Giê-su chịu cám dỗ trong hoang địa, được thuật lại trong Phúc Âm theo Thánh Matthêu và Thánh Luca chương 4.

Bốn mươi ngày đêm trong sa mạc. Đói khát. Cô đơn và Cám dỗ.

Cơn cám dỗ đến, ai mà tránh được? Chỉ có Thiên Chúa là Đấng toàn năng.

Nhưng Đức Giê-su đã mang thân phận con người. Ngài cũng đói. Ngài cũng bị thử thách. Ba lần cám dỗ: bánh cho thân xác, danh vọng trước thế gian và quyền lực để kiểm soát.

Matthêu kể rằng sau khi Ngài truyền cho Sa-tan lui đi, các thiên thần đến hầu hạ Người. Một hình ảnh thật dịu dàng, sau chiến đấu là ủi an.

Còn Luca thì ghi một câu làm con suy nghĩ mãi:

“Quý bỏ đi, chờ đợi thời cơ.” Nó không biến mất. Nó chờ.

Con thấy đời sống đức tin của con cũng vậy. Có những lúc con tưởng mình đã vượt qua, đã bình an, đã vững vàng. Nhưng rồi trong một khoảnh khắc rất bình thường, một ánh nhìn, một lời nói, một sự không vừa ý, con nhận ra mình đang bị rình rập.

Những cám dỗ của con không lớn lao như trên núi cao. Chúng rất nhỏ. Rất tinh tế.

Con bắt đầu có cái nhìn khác về người thân, không vui.

Con để mình rơi vào những suy nghĩ phê phán.

Con muốn kiểm soát từng hành động.

Con chỉ thấy những điều chưa trọn vẹn mà không còn thấy vẻ đẹp.

Đó là những cám dỗ rất “bình thường” trong ngày. Nhưng chúng làm con mất bình an.

Con nhận ra trong đó có sự bám víu vào ý mình, vào cách mình nghĩ mọi sự nên như thế nào. Con muốn mọi thứ theo trật tự của con. Con khó “let go”. Khó buông bỏ những điều không hợp với cái tôi của mình. Có phải đó là bóng dáng của cơn cám dỗ quyền lực? Không phải quyền lực lớn lao, nhưng là quyền kiểm soát trong tương quan. Ma quỷ không cần điều gì quá kịch tính. Nó chỉ cần một khe hở rất nhỏ, một suy nghĩ tiêu cực không được dừng lại, và nó chờ thời cơ.

KHI SA-TAN CHỜ THỜI CƠ (LTTCS H5)

Nhưng hôm nay con cũng thấy một điều khác: Đức Giê-su không đối thoại dài dòng với cám dỗ. Người đáp lại bằng Lời Chúa và ở lại trong sự tín thác vào Chúa Cha.

Và sau khi chiến đấu, thiên thần đến...

Có lẽ trong đời con, “thiên thần” không xuất hiện với đôi cánh.

Thiên thần đến khi con dừng lại trước khi nói một lời gây tổn thương.

Thiên thần đến khi con chọn yêu thương thay vì kiểm soát.

Thiên thần đến khi con thẳm thì: “Lạy Chúa, xin cứu con lúc này.”

Con nhận ra: cám dỗ không làm con xấu. Ở lại trong cám dỗ mới làm con mất tự do. Việc con nhận ra và đem nó vào cầu nguyện, đó đã là một chiến thắng nhỏ.

Lạy Chúa Giê-su,

Chúa đã mang thân phận con người và chịu cám dỗ.

Chúa đã đi qua sa mạc.

Xin đi cùng con trong những “sa mạc nhỏ” của đời sống hằng ngày.

Xin cho con courage, làm điều con không muốn, nhưng làm trong yêu thương.

Xin cho con biết buông ý riêng khi cần.

Xin cho con nhìn người khác bằng ánh mắt của Chúa.

Và khi Sa-tan chờ thời cơ,

xin cho con cũng biết chờ thời cơ của ân sủng. Amen

"BIẾN MÙA ĐÔNG THÀNH MÙA XUÂN"

Biến nỗi buồn thành niềm vui

Phó tế Nguyễn Xuân Văn- Nhóm Gia Đình Thánh Tâm (VĐB)

Trong một dịp tĩnh tâm trong Mùa Chay vừa qua, linh mục hướng dẫn tĩnh tâm nói: *The word "Lent" comes from Old English, and I translated from that language: "transforming winter into spring."* Dịch sang tiếng Việt là: *"Từ 'Lent' có nguồn gốc từ tiếng Anh cổ và được dịch từ ngôn ngữ đó là 'biến mùa đông thành mùa xuân'."* Câu nói này cứ luẩn quẩn trong đầu con từ hôm đó đến hôm nay. Trong câu chuyện về cuộc gặp gỡ giữa Thầy Giêsu và người phụ nữ Samari bên bờ giếng Gia-cóp của Chúa Nhật thứ ba Mùa Chay diễn tả những tâm tình nên có của một người môn đệ Chúa Kitô là *"gặp gỡ Đức Kitô biến đổi cuộc đời mình, gặp gỡ Đức Kitô đón nhận ơn tái sinh"* do cố linh mục Tiến Lộc sáng tác. Sự biến đổi này còn cần thiết hơn nữa cho những ai chọn con đường linh đạo I-Nhã là phương tiện thăng tiến đời sống tâm linh. Tạ ơn Chúa cho chúng ta có linh đạo I-nhã để làm lối sống, làm kim chỉ nam cho đời sống. Bất cứ linh đạo nào cũng giúp người chọn nó có được cái tâm tình **"Biến đổi, hiểu biết, khao khát và chứng nhân."**

Hành trình bốn mươi ngày của Mùa Chay là *"biến mùa đông thành mùa xuân"*. Biến đổi cũng có nghĩa là **"trở về"**. Nhưng trước hết, hãy trở về với chính mình, trở về với con người thật của mình để có thể hiểu biết mình là ai, ngộ hầu nhận ra và chấp nhận bản thân mình. Chấp nhận bản thân mình để làm gì vậy? Thưa, đó là để sửa đổi, để tha thứ cho chính bản thân mình. Điều quan trọng hơn nữa là nhận ra tình yêu và lòng thương xót của Thiên Chúa.

Trong câu chuyện trong Phúc Âm của Thánh Gioan về người phụ nữ Samaria và Thầy Giêsu có đầy những tâm tình **"Biến đổi, hiểu biết, khao khát và chứng nhân"** mà Hội Thánh mong muốn các tín hữu có và sống lại tâm tình này. Điều này có phải là điều mà Thánh I-nhã nói không: Mục đích của đời sống là Biết, Yêu và Phụng thờ Thiên Chúa. Con xin chia sẻ với cả nhà Đông Hành

Thứ nhất là "Biến Đổi": cả nhà mình đều thấy được sự **"biến đổi"** của chị phụ nữ và dân làng Samaria qua bài Phúc Âm bên bờ giếng Gia-cóp; đúng như lời bài hát *"gặp gỡ Đức Ki-tô biến đổi cuộc đời mình, gặp gỡ Đức Ki-tô đón nhận ơn tái sinh."* Khi con người gặp gỡ được tình yêu và ơn cứu độ của Thiên Chúa thì bắt đầu có những sự **"biến đổi" nội tâm**. Tất cả những cuộc gặp gỡ của thầy Giêsu đều làm con người ta biến đổi, thí dụ như Nicôđêmô, Gia-kêu, Mátđalêna, Mát-thêu và người đàn bà Samaria. Bà ta gọi Thầy Giêsu bằng tiếng "ông" lúc ban đầu, rồi đổi thành "ngài" (sir), sau đó là "một tiên tri" và cuối cùng là "Đấng Cứu Thế". Là Đấng mà thánh Phaolô diễn tả trong thư gửi tín hữu Philipphê: *"Mọi gối phải bái quỳ, cả trên trời dưới đất và nơi âm phủ"*

"BIẾN MÙA ĐÔNG THÀNH MÙA XUÂN"

Thứ hai là một sự “hiểu biết”. Cả nhà có thể thấy được sự ngỡ ngàng lúc ban đầu đổi thành thái độ cảm thông và hiểu biết. Khi Thầy Giêsu nói về mình như là nước hằng sống, người phụ nữ tưởng là nước bình thường hay hiểu rằng nước hằng sống như là dòng nước luân lưu trôi chảy, khác với nước ao tù ứ đọng. Đối với người Do Thái, nước là một biểu tượng có ý nghĩa. Dân Do Thái thường đề cập đến sự khao khát của đời sống tinh thần đối với nguồn nước hằng sống và sự khao khát của linh hồn tìm kiếm Thiên Chúa. Điều này được Thầy trong Thánh Vịnh 22 câu 2 khẳng định: *“Như nai rừng mong mỏi tìm về suối nước trong, hồn con cũng trông mong được gần Ngài, lạy Chúa.”* Trong Phúc Âm, Thầy Giêsu thường nói: *“Ai tin vào Ta, thì từ lòng Người sẽ tuôn chảy những dòng nước hằng sống. “Không ai có thể vào Nước Thiên Chúa nếu không sinh ra bởi nước và Thần Khí.”*

Thứ ba là “lòng khao khát” không để ý đến sự đối kỵ giữa người Do Thái và Samari. Thầy Giêsu đã đi thẳng vào lòng khao khát của con người. Thái độ hiểu lầm và mỉa mai với câu nói: *“Thưa Ngài, xin cho tôi nước đó để tôi chẳng còn khát và khỏi phải đến đây xách nước nữa.”* Nếu để ý một chút thì sẽ thấy trong thái độ mỉa mai này đã biểu lộ một sự thật trong trái tim của người phụ nữ. Đó là khát vọng tìm kiếm một điều gì mà chỉ có Chúa Giêsu mới làm thỏa mãn được. Thánh Augustinô đã nói lên sự thật này trong tác phẩm *“Tự Thuật - “Confessions”* *“Chúa đã dựng nên chúng con cho Chúa nên lòng chúng con khắc khoải cho đến khi nghỉ yên trong Chúa”*

Thứ tư là “chứng nhân”: người phụ nữ Samari đã để chiếc vò múc nước ở giếng, vội vã trở về làng chia sẻ Tin Mừng, gặp gỡ Đấng Cứu Thế cho những người khác. Chị ta trở về làng mà không mang vò nước theo, chứng tỏ rằng bà rất vội vã, muốn chia sẻ Tin Mừng gặp gỡ Đấng Cứu Thế cho những người khác. Việc làm này giống như việc làm của môn đệ Philiphe đi tìm gặp Nathanaen để báo tin mừng gặp được Đấng Mê-si-a. Bà Ma-đa-lê-na vội vã trở về báo cho các ông tông đồ rằng bà đã gặp Chúa Giê-su Phục Sinh.

Cả nhà ơi, sứ mạng của mỗi người Kitô hữu, đặc biệt là thành viên của cộng đoàn Đồng Hành, cũng cần phải trải qua những giai đoạn, thời điểm như thế; đó là “biến đổi, hiểu biết, khao khát và chứng nhân”. Nó đến trước nhất là chứng nhân, là nhà truyền giáo cho chính bản thân mình, rồi sau đó mới loan tỏa Tin Mừng đến những người chung quanh. Cũng cho người phụ nữ bên bờ giếng Gia-cóp vui mừng đến nỗi không còn cảm thấy xấu hổ về tội lỗi của mình nữa. Sự khám phá ra Chúa Giêsu là Đấng Cứu Thế đã làm bà chạy đi loan báo công khai cho mọi người biết về một con người đã biết tất cả cuộc đời của bà. Bà chỉ nói về điều xảy ra cho bà, và mời mọi người hãy đến và xem. Vai trò của người đàn bà Samaria là đưa mọi người đến với Chúa Giêsu như Công đồng Vatican II đã viết: *“Việc tông đồ mà mỗi người phải thực hiện bắt nguồn từ mạch sống phong phú đích thật Kitô giáo. Đó là căn bản và điều kiện của mọi hoạt động tông đồ giáo dân.”*

"BIẾN MÙA ĐÔNG THÀNH MÙA XUÂN"

Dẫn đưa mọi người đến với Chúa Giêsu Kitô, nguồn nước hằng sống cũng là vai trò của Hội Thánh và của các người Kitô hữu là mỗi cá nhân trong nhà mình như thánh Gioan đã viết trong bài Phúc Âm: "Giờ đây, không phải vì những lời chị kể lại mà chúng tôi tin, nhưng chính chúng tôi đã được nghe lời Người và chúng tôi biết Người thật là Đấng Cứu Thế".

Có một phẩm chất bất tận về đức tin. Đức tin không hề đứng yên một chỗ. Vì Chúa Giêsu là Chúa hằng sống nên người ta luôn chờ đợi nhiều điều lạ lùng, nhiều chân lý mới mẻ được khám phá thêm mãi.

Người Kitô cũng cần có ước muốn mạnh mẽ thoát ra khỏi những tật xấu của mình. Người Kitô nói chung và thành viên của cộng đoàn Đồng Hành nói riêng được mời gọi hãy nhìn thẳng vào lý tưởng của mỗi cá nhân là Chúa Giêsu Kitô và không những phải nhìn từ cái nhìn bên ngoài mà thôi mà còn thực hiện điều Thầy Giêsu mong ước, đó là sống kết hiệp với Người để trở nên giống đến mức độ trở nên giống Người Thầy thân yêu của mình đến mức độ như thánh Phaolô Tông Đồ đã sống: "Tôi sống nhưng không phải tôi sống, mà là Chúa Kitô sống trong tôi".

Phó tế Nguyễn Xuân Văn

SONG BƯỚC

Vài tháng trước, tôi có dịp cùng các bạn làm chuyến du ngoạn đến một vài tiểu bang trên nước Mỹ. Chúng tôi đi bộ mỗi ngày cả chục cây số, hì hục leo núi, chống gậy lội nước dọc theo các con suối. Đường đi lúc bằng phẳng, đầy thơ mộng; khi gập ghềnh, phải nhúng mình để có thể đạp chân lên được những tảng đá cao. Có lúc nước dưới chân trong veo nhìn xuyên suốt những chú cá đang tung tăng bơi lội; và cũng không ít lần lần mò, dè dặt từng bước đi theo dòng nước đục ngầu.

Trên đường mòn the Narrows ở Zion công viên quốc gia, chúng tôi phải đi bộ qua dòng sông Virgin giữa hẻm núi sâu với những vách đá cao sừng sững. Tôi suy gẫm về hành trình đức tin của chính mình. Hôm đó, màu nước đục như trà sữa, đất đá và độ trôi sục của mực nước không thể nhìn bằng mắt mà chỉ có thể cảm nhận từ sự động chạm trên từng bước chân. Đường đi khó, có nơi nước sâu qua thắt lưng. Nếu là con đường mà hàng ngày phải đi qua, thì chắc chắn chúng ta sẽ tìm cách tránh. Thế nhưng mắt ai cũng sáng long lanh, cứ như những đứa trẻ đang chơi đùa, nghịch ngợm thỏa thích trong nước.

Tôi chỉ biết cười thầm: "Chúa thật biết cách quyến rũ. Và con, con không cưỡng lại. Con thêm được khám phá sự kỳ diệu của tạo hóa mà Người đang mở ra trước mắt con."

-“Điều gì cho chúng ta can đảm, niềm vui và thậm chí là yêu thích khi bước đi trên một lối đi đầy thử thách như vậy?”

SONG BƯỚC

Tôi nhận ra rằng trở ngại lớn nhất ngăn cản con người không thể sống một cách trọn vẹn, không là vấn đề về thể lý, mà chính là tâm linh. Nếu không có niềm tin, không có hy vọng, chúng ta sẽ không thể nào vượt qua được những giai đoạn chông chênh. Chúng sẽ cướp mất đi lý tưởng, mục đích và ý chí phấn đấu của chúng ta. Tin rằng đây là lý do tại sao các nước tân tiến, đặc biệt là nước Mỹ, trong quá trình chăm sóc sức khỏe, họ đã, đang, và rất quan tâm đến mục vụ chăm sóc về mặt tinh thần.

Cạnh đó, những ngày nắng gắt, đường xa, áy thế mà tôi vẫn từng bước, từng bước trong hân hoan tiến về phía trước. Dĩ nhiên là có mệt, nhưng không đuối và le lết như những ngày đầu tập đi bộ, leo núi. Điều này giúp tôi có thể tận hưởng vẻ đẹp của tạo hóa một cách thật căng đầy. Tôi ngạc nhiên với sự thay đổi lạ lùng của mình. Ở tuổi của tôi, nhiều người than phiền: "Mình sắp bị ra rìa, thấy yếu đi nhiều, không còn làm được nhiều việc nữa ", vậy mà tôi lại thấy sức sống cứ như nhựa tuôn chảy. Thấy mình trẻ lại! Trở về cái thời tóc vẫn còn xanh với nhiều nhiệt huyết và hăng say. Và vâng, một lần nữa tôi muốn nói tiếng cảm ơn đến những anh chị em, các bạn đã từng nhẫn nại, chờ đợi, khuyến khích và nâng đỡ tôi những bước chân khập khiễng lúc ban đầu. Cảm ơn mọi người đã giúp tôi khám phá ra sức mạnh tiềm ẩn bên trong.

Thật dễ chịu làm sao khi được dừng lại thưởng thức sự hài hòa của không khí trong lành buổi sớm mai cùng âm điệu róc rách từ các suối nước ẩn hiện trong các vách núi. Có lúc chúng tôi đã không kiềm được xúc cảm của mình, nắm tay nhau và hét thật lớn:

"Chúa ơi! Người thật tuyệt vời. Con yêu Người."

Dĩ nhiên chúng tôi cũng tự tìm cho mình một góc, ôm ấp khoảng lặng thật riêng tư, để tâm tình với Anh Cả Giêsu đang bước đi cùng mình khi ấy. Tôi thắm thía lời mời gọi "ở cùng". Dành giờ đi bên nhau, ở cùng nhau, mọi người mới có thể trải lòng chia sẻ với nhau những khó khăn, những mơ ước, với mục đích mong đáp đền ân tình mà Thiên Chúa đã ban tặng. Đêm tối, sau giờ cơm, chúng tôi ngồi lại làm phút hồi tâm. Thật ấm và gần gũi làm sao.

"Giêsu ơi, Người cũng đang mỉm cười thích thú khi lắng nghe chúng con hen."

Trên đường đi có những người bạn tốt lành dễ mến, đồng ý hướng, thật là một quà tặng tuyệt vời mà không phải ai cũng có được. Lần đi này, cảm giác được tin tưởng, được quý trọng chẳng những tăng thêm lòng biết ơn, mà còn để lại trong tôi khao khát được đi cùng luôn mãi. Tất cả tâm tình cảm nếm đọng chạm trên chuyến đi này kéo tôi gần hơn với Thiên Chúa. Vâng. Người cũng nâng con lên. Người gọi con là "Bạn hữu". Người tin tưởng và song bước cùng con.

SONG BƯỚC

Và ngay giây phút này, con chỉ biết dâng lên Chúa các con của mình, giới trẻ trong giai đoạn hiện nay. Xin thương gửi đến họ những cuộc gặp gỡ trong ân sủng, những người bạn đạo đức, thánh thiện cùng đồng hành trên hành trình sống. Ước gì, chúng có thể tìm thấy mục đích và lý tưởng của mình cách sâu đậm hơn, bên dưới cái bề mặt của miếng cơm, manh áo, địa vị và tiền của.

Tạ ơn Chúa, cảm ơn nhau một chuyến đi thật tuyệt vời. Và tôi mong được tiếp tục bước cùng với các bạn nhiều lần nữa sau này.

Thúy Hương

